

1

สามีฟรีเมียม

1/6 สนามบินเจเอฟเค สนามบินนานาชาติหลักของมหานครนิวยอร์ก ซึ่งเปรียบดั่งประตูสู่สหรัฐอเมริกา ชายหนุ่มเอเชียร่างสูง ยืนเผชิญหน้ากับหญิงสาวเอเชียร่างบาง ทั้งคู่สวมใส่ชุดเดินทางพร้อมกระเป๋าสัมภาระซึ่งถูกวางไว้บนพื้นข้างกายเจ้าของ

“ฉันคิดว่าบอสเข้าใจความหมายของคำว่ารับผิดชอบมากพอแล้ว เสียอีก”

“แล้วเธอเข้าใจความหมายของตำแหน่งเลขานุการมากแล้วใช่ไหม”

“ก่อนหน้านี้ฉันก็พอเข้าใจหน้าที่ในตำแหน่งนี้มากพอ รวมไปถึงหน้าที่ซึ่งไม่ใช่ตำแหน่งเลขานุการด้วย”

“รวมถึงควบคุมความประพฤติฉันด้วยอย่างนั้นสิ”

“ถ้าบอสทำตัวเหมือนบอสทุกๆ ไปที่รัฐจักษหน้าที่และไม่ก่อเรื่องปิละสองร้อยเก้าสิบเก้าเรื่อง ให้อำนาจผู้คุมฉันก็ไม่ต้องได้แถมมาหรอก”

ซึ่ง

สายตาเชือดเฉือนของทั้งคู่จ้องกันราวกับประกายดาบสะท้อนแสงจ้าของดวงตะวัน

เจ้าของตำแหน่งบอสถามด้วยสีหน้าระอา “แล้วเธอจะเอาอย่างไร”

ฝ่ายเลขาฯ เอ่ยเสียงเย็น “ถ้าบอสซึ่ง ทั้ง นี้นี้ หลบเลี่ยงไม่ไพล่ไปที่บริษัทลิปโม่งเช้าวันพรุ่งนี้ ฉันจะจองห้องไอศูญ์ไว้ให้บอสพักยาวตามใจปรารถนา”

ชายหนุ่มซึ่งฟ่วงตำแหน่งบอสกลอกตาไปมา แม้จะขัดใจแต่จำต้องรับคำ “เออๆ ไปทำงานก็ได้ แต่คืนนี้ฉันจะไปนอนกับพี่ชายสุดที่รัก ส่วนเธอกลับไปได้แล้ว ชิวๆ”

“เสียใจ ฉันจะขับรถตามไปส่งบอสที่บริษัทคุณฟ้า อย่าคิดเล่นตลก ถ้าออกนอกทางฉันจะยิงยางรถให้ระเบิด แล้วห้องไอศูญ์ก็จะได้ใช้งานตามเดิม”

“เธอนี่มัน ไว้ย! นี่ฉันมีเลขาฯ หรือมือปืนรับจ้างพะ ถูกขู่ฆ่าปีละสามร้อยหกสิบห้าวัน”

“ถ้าบอสทำตัวดี ฉันคงไม่ต้องพกปืนสองกระบอกแบบนี้หรือกเชิญนั่งรอตรงนี้และอย่าคิดหนีไปไหน ถ้าฉันเหนื่อยมากขึ้นกว่านี้ อารมณ์ฉันจะเสียหนักมากและระบบประมวลผลไม่ค่อยดี อาจพลาดพลังฆ่าบอสตายแทนบาดเจ็บสาหัส เข้าใจตรงกันใช่ไหมคะบอส”

ร่างสูงนั่งลง สีหน้าแข็งสุดๆ มองตามร่างมือปืน เอ๊ย เลขาฯ ที่ก้าวเท้าฉับๆ ไปพร้อมหางม้าแกว่งไปตามจังหวะก้าวเดิน

“ทำไมตอนจับฉลากเลือกเลขาฯ ฉันถึงช่วยได้ยายพันธิสามาจะจะไปขอแลกกับใครที่ไม่มีใครยอมมา เชื้อเถอะ ยายเลขาฯ จอมโหดต้องขึ้นคานหาสามีไม่ได้แน่ หรือว่าจะหาผู้ชายดีๆ ลักคน วางยาจัดฉากจับแต่งงานไปซะ ชีวิตฉันจะได้หมดกรรมลั๊กที่ แถมได้บุญที่ส่งเสริมให้คนรักกัน อืม...ผู้ชายดีๆ ที่รู้จักมีใครบ้างวะ”

เพลงนี้ รังสิมันต์ หรือเป็นที่รู้จักในแวดวงสังคมอเมริกัน ในนามมิสเตอร์มิเนอร์ล ซีอีโอบริษัทซอฟต์แวร์ด้านคอมพิวเตอร์ ชูเวนโซเบอร์โรมซิสเต็มส์เป็นหนึ่งในธุรกิจของครอบครัว ซึ่งประกอบด้วยธุรกิจด้านยานยนต์ บริษัทผลิตอุปกรณ์ทางการแพทย์และบริษัท อุตสาหกรรมยา

ชายหนุ่มวัยสามสิบต้นๆ ร่างสูงราวร้อยแปดสิบหกเซนติเมตร หนึ่งชั่วโมงห่างปรายตามองผู้คนผ่านเลนส์แว่นสีน้ำตาลไหม้พร้อมไล่ชื่อ ชายหนุ่มนิสัยดีที่รู้จักในใจไว้ให้เลขาฯ คิ้วหนาขยับชนกันเมื่อเห็น บางอย่างผ่านสายตา

“ตรงนั้นทำอะไรกัน รังแกผู้หญิงหรอ”

เพลงนี้ลุกขึ้นเดินตรงไปยังหญิงสาวร่างสูงราวร้อยเจ็ดสิบ สวมโค้ตหนังสีน้ำตาลเข้มคลุมสะโพก แม้จะเห็นเพียงด้านหลัง แต่เรียกขาคู่สวยชาวฟองนั้นต่างหากที่ดึงดูดสายตา เธอกำลังปะทะคารม กับชายร่างโตซึ่งสีหน้าท่าทางรังคับสนามบิน เมื่อเดินเข้าไปใกล้ พอได้ยินบทสนทนา ซึ่งกำลังเป็นจุดสนใจของผู้โดยสารที่อยู่ในรัศมี สามเมตร บางคนหยุดมอง บางคนเดินเลี่ยง มีแต่เขาที่ตั้งใจเดินเข้าไป ร่วมเหตุการณ์

เสียงแหลมสูงของหญิงสาวซึ่งบ่งบอกว่าเป็นคนเอาแต่ใจและไม่ยอมคนข่มขู่ฝ่ายตรงข้ามราวกับงูหางกระดิ่งกำลังพร้อมรบ

“ฉันไม่สนใจว่าคุณเป็นใคร และไม่คิดอยากรู้จัก ทำไมฉันต้อง ไปเดินเนอร์บบ้าบอกกับคุณมิทราบ หลีกไป ฉันมีธุระต้องทำ”

ชายร่างผอมแต่งกายคล้ายบอดีการ์ด รูปลักษณ์โดยรวมเหมือน ชาวตะวันตกออกกลาง รวมทั้งชายร่างสูงใหญ่ที่กำลังมีปัญหากับสาวชาวสวย คงเป็นพวกนักธุรกิจหรือซีจจากประเทศค้ำน้ำมัน ภาษาอังกฤษสำเนียง ประหลาดแบบนี้

ชายร่างผอมพยายามใกล้เคียง “มิสครับ ท่านซีคประสงค์จะ

เลี้ยงอาหารเพื่อเป็นการแสดงความจริงใจ มิสควรจะให้เกียรติท่านนะครับ”

ไม่ใช่ไกลเกลียดหรือ ออกแนวข่มขู่แบบสุภาพมากกว่า ทำไมไอ้ผู้ชายระดับนี้ถึงต้องพัฒนาการด้านการผูกสัมพันธ์กับสตรีไม่เปลี่ยนนี้พวกมันคิดว่าอยู่ในยุคคอนาล็อกหรือไง พฤติกรรมเหมือนพวกบ้านป่าเมืองเถื่อน พอถูกใจผู้หญิงคนไหนก็ขี้นัวเลือกไปเพราะขำรวยขำใหญ่ บัญญาอ่อนล้นดี

เสียงคีย์ต่ำของสาวสาวยบ่งบอกว่าความอดทนเริ่มหมดแล้ว

“ถ้ายังก่อกวนไม่เลิก อย่าหาว่าไม่เตือน” ฝ่ามือบางในถุงมือหนังสีเดียวกับโค้ตกำแน่น

ร่างสูงใหญ่เข้าไปแทรกกลางเอ่ยทักทายเสียงรีนเริง

“สวัสดิ์ครับคุณสุภาพบุรุษและคุณสุภาพสตรี มีปัญหาอะไรกันหรือครับ”

เพลงนทิสั่งยิ้มให้บุรุษและปรายตามองกำปั้นหญิงสาวที่ชะงักอยู่ข้างลำตัว ซึ่มโห้จริง ๆ มีเรื่องกลางสนามบินเดียวได้ช่วยหรือกโดยเฉพะามีเรื่องกับซิคเนี่ย พวกมันเงินสมองน้อยมกไว้เหตุผล เธอเป็นผู้หญิงอาจถูกรังแกกลับหลัง

เสียงยินดีเอ่ยทัก นัยน์ตาแสดงความยินดีฉายชัด

“สวัสดิ์มิสเตอร์สกาย เรานัดกันพรุ่งนี้ครับ คงไม่ได้มารับผมหรือใช้ไหม”

เพลงนทิสั่งตามองซีคอย่างประเมินสภาพ เพื่อน ไม่ใช่แน่คนรู้จักคงไม่นัดพบกัน เหลืออีกซ็อก...นัยน์ตาคูสีด่าจ้องชายตรงหน้า เดาสถานะที่พอจะเป็นได้คงเหลือแค่...ฉิบหายละ ลูกค้ำฟ้าหรือเปลววะถ้าก่อเรื่องจนเสียลูกค้ำคงได้กินโปรตีนจากเท้าฟ้า อืมแน่ เนียนๆ ไปแล้วกัน

สกายที่หมอนี่เอ่ยถึงคือ เพลงเวหา รังสิมันต์ พี่ชายฝาแฝด

ของเขาเอง ซีอีโอของซูเวนอินฟินิตี้ไฟเซอร์ บริษัทอุตสาหกรรมยา ผลประกอบการดีติดหนึ่งในสิบของอเมริกา ชื่อนามสกุลซึ่งเป็นภาษาไทย เรียกว่า ยาก ชาวต่างชาติจึงเรียกชื่อเล่นที่ถูกแปลให้เป็นภาษาสากลแทน พี่ฟ้าของน้องน้ำจึงกลายเป็นมิสเตอร์สกายของสังคมอเมริกัน เหมือนกับ เขาที่กลายเป็นมิสเตอร์มินเนอรัลแทนน้องน้ำที่คนในครอบครัวเรียกหา

ยิ้มการค้ามาก่อนแล้วกัน “บังเอิญนะครับ ผมมาส่งลูกค้า คนสำคัญขึ้นเครื่องแล้วกำลังจะกลับ เห็นพวกคุณกำลังมีปัญหาจึง เข้ามาทัก ว่าแต่มีปัญหาอะไรกันครับ” เขาปรายตามองหญิงสาวซึ่งสวม แว่นตาอันโตบดบังใบหน้าเสียครึ่งหน้า เห็นเพียงปลายจมูกโค้งงุ้มและ ริมฝีปากอวบเคลือบลิปสติกสีแดงสด แค่นี้ก็รู้ว่าสวยทั้งขาและใบหน้า

สีหน้าของซีคเปลี่ยนไปเล็กน้อย เธอ คงไม่อยากทำชั่วต่อหน้า คู่ค้าสินะ โดยเฉพาะคู่ค้าแบบมิสเตอร์สกายผู้ขึ้นชื่อเรื่องความเยอะ ราชันหากซัดหูซัดตาขึ้นมาอีกสัญญาทิ้งแล้วตัดสัมพันธ์หน้าตาเฉย ต่อให้สัญญามูลค่าก็ร้อยล้านสนที่ไหน หุ่นส่วนคนอื่นก็ไม่กล้าต่อว่า เสียด้วย กลับกันลองเป็นเขาทำสิ โปรตีนคงอุดมล้นตัว ความยุติธรรม มีจริงที่ไหน หน้าตาเหมือนกันก็ไซ้จะได้เหมือนกัน

บอดีการ์ดออกหน้าแทนนายทันทีเมื่อพบคู่ค้าคนสำคัญโดย บังเอิญ

“ท่านซีคประสงค์จะเชิญมิสท่านนี้ไปดินเนอร์ด้วย แต่เธอ เข้าใจผิดนิดหน่อย”

แจกขนมจีบแต่สาวไม่สน พอเสียหน้าเลยกร่างกู่หน้าสินะ หยกกลมองน้อยแบบนี้ เจรจารุรกิจโดนพี่ฟ้าข่มตาย เพลงนทีกระซิบ เสียงเบา

“ผู้หญิงอเมริกันเชื่อมั่นในตัวเองสูง ดูเสื้อผ้าที่เธอสวมสิ หูหระ มีราคา แต่ทำยากก็บอกได้ว่ามันเกินล้าน สวยรวยย่อมมีการศึกษาด้วย ดีไม่ดีเป็นลูกคนใหญ่คนโต ซีคมาติดต่อธุรกิจอย่าไปเหยียบปลายเล็บขบ

ใครให้เสียเวลาหาความสุขดีกว่า ถ้าสนใจอยากมีเพื่อนเที่ยว เดี่ยวผมแนะนำที่สวยเร็ดพร้อมดูแลให้ดีกว่า ผู้ชายแบบเราจะไปแคร์ทำไมแค่ผู้หญิงจองหงแบบนี่ จริงไหม”

สีหน้าประกายตาซีคองบอกว่าสนใจขึ้นมาทันที เขาตั้งปากกาตำททองจากกระเป๋าลือสุทของบอดีการ์ด จดชื่อสถานที่และเบอร์โทร. ให้เสร็จสรรพ ย้ำพร้อมรอยยิ้ม “ติดต๋อไปรับรองจำยิ่งกว่าไอเอสสิสกลางทะเลทราย”

“ขอบคุณมากที่แนะนำ คุณเก่งรอบด้านสมเป็นซีอีโอบริษัทใหญ่จริงๆ” สีหน้าซีคองตัวปัญหาเปลี่ยนไปเมื่อสัมผัสได้ถึงบางอย่างของคู่ค้าที่แปลกไป “ว่าแต่วันนี้มีอะไรพิเศษหรือเปล่ามิสเตอร์สกาย ท่าทางอารมณ์ดีมาก คุณถึงเปลี่ยนจากต้นกระบองเพชรแห่งๆ เป็นไอเอสสิสที่มีสายน้ำสาตกระเซ็นไปได้”

หน้อย...นิทานพีชายสุดที่รักเป็นต้นกระบองเพชร ถ้าไม่คิดว่า เป็นคู่ค้าจับส่งตำรวจสนามบินฐานทำอณาจารย์ชะเลยดีไหม แต่จะว่าไปพีฟ้าก็คล้ายจริงนะ เขาเอ่ยยิ้มๆ “คืนนี้ผมมีนัดสำคัญ จึงตื่นตื่นนิดหน้อย ส่วนนัดของเราพຽนนี้พบกันนะครับ” ถึงแม้ว่าหมอนี้จะเข้าใจผิดแล้วไปจีจ้กับพีฟ้าผู้มีใบหน้าหล่อเทียบเคียงเขาในวันพຽนนี้ ต้นกระบองเพชรต้นเดิมนั้นแหละที่จะได้พบ หากจีจ้ไม่ดูทิศทางลม ถือสนิทพล่ามเรื่องไม่เป็นเรื่องก็แค่ถูกหมายหัวเป็นบุคคลน่ารังเกียจสำหรับสกายแห่งชูเวนกี้เท่านั้น

เขาจับมือคู่ค้าของพีชายแล้วโบกมือลาส่งท้าย

“ถ้าไม่ห้วงจะได้กินโปรตีนจากพีชายเกินความจำเป็น ฉันส่งแกลงเรือไปกับแก๊งแล้วไอ้บ้า” ใบหน้าคมคายหันไปหาหญิงสาวพร้อมรอยยิ้มมิตรภาพเปี่ยมล้น “ผมจัดการเคลียร์...อ้าว...หาย” เขามองความว่างเปล่าแบบคาดไม่ถึง มิสซาสวยซิงไปตอนไหนนี่

เพลิงนทีกวาดสายตาไปทั่วบริเวณเพื่อมองหาหญิงสาวที่เขามีน้าใจ

มาช่วยเคลียร์ให้ “ผู้หญิงอะไร ชอบคุณสักคำทำไมเป็นหรือไง คนหล่อ
เข้ามาช่วยต้องโดดกอดหอมแก้มจูบปากจ๊วบๆ เป็นการขอบคุณสิ ทำไม
ผู้หญิงสมัยนี้ถึงไม่มีมารยาทขนาดนี้” ท่อนขาแกร่งขยับเดินกลับไปรอ
ยังจุดที่เลขาฯ นั่ง หากยายพันธิสากลับมาแล้วหาเขาไม่พบ สนามบิน
ได้กลายเป็นสถานที่ก่ออาชญากรรมแน่ เขากดรับสายเมื่อเห็นใบหน้า
เพื่อนในกลุ่มโทร.มา

“เออๆ...รู้แล้ว คินนี่จะรีบไปขายตัวกับพวกแก ไม่ต้องโทร.มาตาม
เดี่ยวผู้คุม เอ๊ย เลขาฯ ฉันไหวตัวทันคงได้ขายชีวิตแทนตัวแน่”

สการ์เล็ต พอร์ตแมน เดินตรงไปยังประตูทางออกเพื่อไปยัง
ลานจอดรถ เธอก้มมองนาฬิกาข้อมืออย่างหัวเสียเนื่องจากเสียเวลา
ที่เสียไปเพราะคนบ้าโดยใช้เหตุ นำไม่โหดจริงๆ เธอมาส่งเพื่อนสนิท
ไปสงบจิตใจที่แคนาดาเพราะว่าที่เจ้าบ่าวเฮงซวยมีเมียมีลูกชุกไว้
หวังว่าเวลาและบรรยากาศดีๆ จะทำให้ พรพระพาย พัชรกานต์ เข้มแข็ง
เหมือนเดิม

ริมฝีปากอวบสีสดเสยะยิ้มอย่างดูหมิ่น เมื่อนึกถึงสิ่งที่เรียกว่า
การแต่งงานซึ่งไม่ต่างจากห่วงผูกคอ บางคู่บอกรักกันแทบฟ้าดินสลาย
แต่ความจริงที่สลายคือชีวิตหลังแต่งงาน รักแท้หมดไปตั้งแต่ศตวรรษ
ที่ยี่สิบแล้ว ปัจจุบันก็แค่คำเรียกไว้หลอกลวงกันและกันของหญิงชาย
ไร้สาระลึนดี ซึ่งเธอเองก็กำลังเผชิญกับมรสุมใหญ่ที่เรียกว่าแต่งงาน
เหมือนกัน

วิลเลียม พอร์ตแมน ผู้ล้มเหลวมาแล้วกับการแต่งงานสามครั้ง
ยังอยากเห็นความล้มเหลวครั้งที่สี่ผ่านชีวิตลูกสาวคนเดียวแบบเธอ
ที่ฝันจะอุทิศตนรับใช้พระเจ้าเมื่อวิลเลียมลาโลก เพราะเรื่องแต่งงาน
บ้าๆ บอๆ ทำให้เธออยากกินยาระงับประสาทสักกำมือ หรือไม่ก็
ไปพบจิตแพทย์รักษาอาการอยากฟังทุกสิ่งอย่างที่เขาขวางหน้า ปลายนิ้ว
จิ้มเบอร์ด่วนของน้องสาวในอุปการะฟ่งตำแหน่งเลขาฯ ส่วนตัว

“เตรียมทุกอย่างให้พร้อม คึนนี่ฉันจะไปซื้อสามี่”

เพลงนทีนั่งมองหญิงสาวที่เดินผ่านไปมาโดยเฉพาะสวยๆ เขาหันมองเมื่อได้ยินเสียงเรียกดังมาก่อนตัว

“มีมิคะ มารับยูมีหรือคะ”

ร่างสูงลู่กวอดเมื่อเห็นใบหน้านางแบบเกาหลีที่เขาควงตอเข้าไป เทียวเกาหลีเมื่อสามเดือนก่อน มือหนาคว่ำกระเป่าแล้วเดินแกมวิ่งหนีทันควัน โดยไม่แยแสเสียงเรียกและเสียงวิ่งตาม อียูมีเป็นหญิงสาวน่ารักแต่เรียกร้องมากไปและเขาให้ไม่ได้ ความสัมพันธ์จึงจบลงเร็วเกินคาด แม้เธอจะมาจากครอบครัวนักธุรกิจใหญ่ของเกาหลี แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะแต่งงานด้วยเพราะคำว่าเราเหมาะสมกัน

“มีมิคะ รอยูมีก่อน เรามีเรื่องต้องคุยกัน”

คุยกับลมฟ้าอากาศไปเถอะนะ สายน้ำไม่มีวันไหลกลับฉันใดก็เหมือนเขาเปลวไฟใต้สายน้ำที่ไม่มีวันไหลกลับไปเต็มฉันนั้น สิ่งที่เขาจับไม่ได้ที่สุดคือ อียูมีส่งคนสะกดรอยตามและรูล้ำความเป็นส่วนตัวของเขา เธอล้ำเส้นและเขาจับไม่ได้ ออย่าว่าแต่คุย แค่พบหน้าเขายังไม่ต้องการ

เพลงนทีอุทานเสียงดังเมื่อเดินชนกับชายหญิงคู่หนึ่งซึ่งเดินเลี้ยวออกมาจากทางด้านซ้ายมือ เขาคว่าเร็วแซนของฝ่ายหญิงที่เสียหลักจะล้ม เอ่ยขอโทษเร็วเร็ว “ขอโทษครับ บาด...” เขามองชายหญิงคู่กรณีแล้วยิ้มกว้าง เอ่ยทักเสียงยินดี “นี่กว่าใคร พี่ตราប់แจ็กถือนี้เอง”

ฝ่ายหญิงแหวัดเสียงดู “ปากร้ายนะยะพ่อตัวดี ฉันไม่ได้เค็ม แฉงกเฉยๆ”

ตราศาล จีโรวิน แนชโซ่ ยิ้มเมื่อเพื่อนรุ่นน้องสมัยเรียนกับภรรยาลับฝีปากกันทันทีที่พบหน้า “ว่าไงเรา หายหน้าหายตา คิดว่าถูกสาวซ่าหมกโรงแรมร้างที่ไหนไปแล้ว”

“โอ้...ปะหน้าก็แข่งกันเลย” เขายื่นหน้าไปมองโจทก์ซึ่งยังคงยืน

หันไปหันมามองหาเขาอยู่ เพลิงนทีหันมาหาสามีภรรยาพร้อมส่งยิ้ม
ประจบ “คุณพี่ทั้งสองเมตตาช่วยน้องชายคนนี้หน่อยเถอะนะ นะ”

ฝ่ายหญิงยิ้มเยาะเอ่ยอย่างรู้ทัน “เจอโจทก์เก่าแน่แบบนี้ สมน้ำหน้า
เจ้าชู้นัก ไม่น่าช่วยสักนิด”

ตราศาลโอบบ่าภรรยาเอ่ยยิ้มๆ “ถือว่าช่วยลูกหลาน้อยเอาบุญ
เถอะนะ แลกกับการให้หมอนี้กับพี่ชายทั้งสามเป็นนายแบบน้ำหอม
คอลเล็กชั่นใหม่ของเราดีไหม รับรองยอดขายทะลุเป้าสามปีซ้อน”

ซีอีโอบริษัทเครื่องสำอางแบรนด์ดังมองว่าที่นายแบบน้อยนี่ตา
มีเสน่ห์

เพลิงนทีทำหน้าเมื่อย “พวกพี่ที่สมกันราวกับเกลือก้างทะเลสาบ
เด็ดซีเนอะ เค็มแพ้กู่ ช่วยพริๆ ก็ไม่ได้ ใจร้าย”

ฝ่ายหญิงเอ่ยบอกด้วยสีหน้าหมั่นไส้ผสมขบขัน “ของฟรีไม่มี
ในโลกยะ”

สองสามีภรรยาหัวเราะเอ็นดูชายหนุ่มที่คุ้นเคยกันมาหลายปีเมื่อ
อีกฝ่ายทำปากยื่นส่งค้อนมาให้ราวกับเด็กชายเกเรยามถูกขัดใจ มีอบาง
ยื่นหลอดพลาสติกสีดำที่หยิบมาจากกระเป๋าสะพายให้

“โคลนมาสก์หน้า เอาไปทาพรงหน้าตาให้มอมแมม ใครจะเชื่อว่า
หนุ่มสังคมแบบมิลสเตอร์มีเนอร์ลจะโถมออกจากบ้าน จริงไหม”

เธอหยิบติดกระเป๋าไปเพื่อแวะไปให้เพื่อนคนหนึ่งหลังกลับจาก
สนามบิน ไม่คิดว่าจะมีประโยชน์กับหนุ่มหล่อสุดจ้าวคนนี้

ตราศาลยื่นสื่อคลุมให้ “แลกเสียกัน โจทก์คงสังเกตนายจาก
เสื้อผ้าชุดเดิม ไม่ทันพ้นสนามบินก็ถูกจับได้แล้ว ถือว่าช่วยแล้วนะ
อย่าลืมหาพี่ชายมาถ่ายแบบให้ด้วย”

เพลิงนทีรีบถอดเสื้อแลกกับตราศาลทันที เขาเลิกคิ้วขึ้นสูงเมื่อ
ภรรยาเพื่อนรุ่นพี่ยื่นมือมายีผมจนยุ่งเหยิง มีอบางดึงหลอดสีดำในมือ
คืนแล้วบิ๊บครีมสีเทาๆ ออกมาป้ายไปที่ใบหน้าเขาราวกับแมวหน้ามอม

เขามองสองสามีภรรยาที่ส่งยิ้มให้กันเมื่อมองเขาด้วยประกายตาขบขัน
“ได้ที่สนุกใหญ่เลยนะ พวกที่เต็มใจช่วยหรือแก้งมทางอ้อม
เอาจริงๆ”

ฝ่ายหญิงหัวเราะคิก “ก็นิดหน่อย นานๆ จะมีโอกาสสร้างแก เอ๊ย
ช่วยหนุ่มสังคมจอมวายร้ายแบบมิสเตอร์มินเนอรัลทั้งที”

ตราศาลเอ่ย “รีบไปสิ เดี่ยวโจทก์ตามมาทันนะ”

เพลิงนทีหันขวับไปมองอียูมีทันทีเมื่อหญิงสาวกำลังเดินตรงมา
เขาหันกลับมาเอ่ยลาสองสามีภรรยาที่พบกันโดยบังเอิญ

“จริงด้วย มานุ่นแล้ว ผมไปก่อนนะ แล้วจะกลับมาตอบแทนคุณ”

ร่างสูงวิ่งไปยังทางออกก่อนที่พันธิสจะเดินกลับเข้ามาตาม
ถ้าเลขาฯ เขาพบอียูมีคงได้เกิดสงครามแน่

สองสามีภรรยาอมองตามร่างสูงผมกระเซิงของชายหนุ่มแล้วหัวเราะ
เบาๆ

“ก็ปีก็ไม่เปลี่ยนนะคะรายนี้ นิสัยผิดพี่น้องจริงๆ”

ตราศาลยิ้ม “ผมก็สงสัยว่าทำไมหมอนี้ถึงไม่เหมือนพี่ชายฝาแฝด
สักนิด รวมทั้งพี่น้องคนอื่นด้วย นึกๆ ดูแล้วน้องเขยผมเป็นคนดีขึ้นมา
ครึ่งสตีปเมื่อเปรียบกับ เพลิงนที รังสิมันต์”

สองสามีภรรยาอมองหญิงสาวที่หยุดมองเสื้อคลุมซึ่งพาดอยู่ที่แขน
ตราศาลแล้วเดินกวาดสายตามองหาบางอย่างโดยไม่เอ่ยอะไร ตราศาล
พยักหน้าให้ภรรยาแล้วโอบบ่าบางเดินไปรอรับครอบครัวน้องสาวที่พา
หลานๆ มาเยี่ยม และหวังว่าเพื่อนรุ่นน้องจอมกวนจะหนีได้ตลอดรอดฝั่ง

6เพลิงนทีโบกมือให้พันธิสที่ลงจากรถส่วนตัว แล้วร่างสูงก็โดด
ขึ้นประจำตำแหน่งคนขับเมื่อพนักงานสนามบินก้าวลงจากรถเปิดประตู
ที่เขาขับมาจอดทิ้งไว้ก่อนบินไปมีลาน

“ฉันจะแวะห้างสรรพสินค้าซื้อของนิดหน่อย เธอลับบ้านไปเถอะ”
พนิตายืนหน้าไปมองหน้ามอมๆ ของบอส เอ่ยเสียงไร้อารมณ์
“ขับนำไปเลยค่ะ ฉันจะขับตามไปส่งบอสจนกว่าจะถึงบริษัท
คุณฟ้า โอเค” ไม่อยากรู้สึกนึกว่าทำไมบอสถึงมีสภาพนี้ ตราบใดที่บอส
ยังมีชีวิตอยู่ครบสามสิบสองพร้อมไปทำงาน จะอยู่ในสภาพไหนเธอ
รับได้

เขาแยกเขี้ยวใส่อย่างขัดใจ “เธอนี่มัน...ไม่ไว้ใจฉันไม่เป็นไร แต่
ช่วยให้เกียรติตำแหน่งบอสของฉันสักนิดก็ได้นะ”

“เกลียดหรือคะ ก็อยากอยู่ แต่บุญคุณพ่อแม่บอสที่มีต่อครอบครัว
ฉันเยอะจนเกลียดบอสไม่ลง เชิญค่ะ ข้าเดี๋ยวคุณฟ้าไม่ให้เข้าบ้านนะคะ
นี่ก็ใกล้เวลาเลิกงานแล้ว คนงานยุ่งแบบคุณฟ้าคงไม่ว่างเหมือนบอส
แถวนี้” พนิตาลากเสียงยาวพร้อมปรายตามองให้รู้ว่าหมายถึงใคร

เพลิงนทีกลอกตาไปมา ค่อนเสียงหมิ่น “ฉันรู้แล้วทำไมเธอถึงโสด
ตลอดชีวิต ยายทิงเจอร์เรียกแม่”

พนิตาสมองตามรถหรรูของบอสที่แล่นจากไปด้วยสีหน้าเบื่อๆ

“ถ้ามีผู้ชายแบบบอสแค่ครึ่งโลก ฉันขออยู่เป็นโสดให้หมดลูกเมีย
ไปตลอดชีวิต” เธอลับเข้าไปในรถยนต์ส่วนตัวคันเล็กซึ่งเป็นของขวัญ
จากคุณเมฆตอนเรียนจบ

ครอบครัวเธอรุ่งเรืองมีความสุขมาสองรุ่นภายใต้ร่มเงาของเจ้าพ่อ
เพลิงพายุ รังสิมันต์ พ่อเธอเป็นมือขวาคนสนิทของเจ้าพ่อคนดัง พ่อเธอ
ชื่อสัตย์จงรักภักดีต่อนายมาตลอดชีวิต อิทธิพลข้อนี้จึงถ่ายทอดมาทาง
ดีเอ็นเอด้วย เจ้าพ่อเพลิงพายุมีบุตรธิดารวมกันห้าคน เป็นแฝดชาย
สองคู่ หญิงหนึ่ง ทายาททั้งห้านี้สยใจคอและวิถีชีวิตแตกต่างกันโดย
สิ้นเชิง

ส่วนเธอมีพี่น้องรวมกันสี่คน ชายสอง หญิงสอง ทุกคนเดินทาง
มาเรียนที่อเมริกาพร้อมฝาแฝด ปัจจุบันแยกย้ายไปเป็นเลขาฯ ให้

แต่ละคน ซึ่งหลังเรียนจบ คุณแม่มหรือ เฟลิ่งเมฆา รั้งลิมนต์ พี่ชายใหญ่
ของบ้านสนใจทำธุรกิจอยู่อเมริกา ชูเวนอินฟินิตี้แพ็คเกจ บริษัท
อุตสาหกรรมยานยนต์เป็นธุรกิจแรกที่ก่อตั้งขึ้น สามปีต่อมา ชูเวน
อินฟินิตี้ไฟเซอร์ บริษัทอุตสาหกรรมยาจึงก่อตั้งเป็นผลสำเร็จโดยมี
เฟลิ่งเวหา รั้งลิมนต์ หรือคุณฟ้าเป็นซีโอโอ หลังจากนั้นไม่ถึงปี ชูเวน
ไซเบอร์โรมซิสเต็มส์ก็ก่อตั้งเป็นผลสำเร็จ โดยมีบอสเธอเป็นผู้ดูแล
เพราะเชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์ หกเดือนต่อมา ชูเวนฟินิกส์เมติคอล
บริษัทผลิตอุปกรณ์ทางการแพทย์จึงเปิดตัว โดยมี เฟลิ่งวายุ รั้งลิมนต์
หรือคุณลมเป็นซีโอโอ

พักรบพี่ชายใหญ่ของเธอเป็นเลขาฯ ให้คุณฟ้า พันยศพี่ชาย
คนรองเป็นเลขาฯ ให้คุณลม ส่วนพันธิตราน้องสาวคนเล็กเป็นเลขาฯ
ให้คุณแม่ม ส่วนเธอต้องมาผจญกับบอสจอมสร้างเรื่องชวนปวดหัว
ไม่เว้นวัน คิดแล้วน่าฆ่าทิ้งนัก

หญิงสาวมองตามท้ายรถที่เลี้ยวเข้าไปยังลานจอดรถด้วยความ
รู้สึกแปลกใจ “มาชื่อของจริงๆ นี่นา คิดว่ามุกซะอีก แปลก ปกติ
บอสชอบฉกของใช้ส่วนตัวมาจากพี่ชายทั้งสาม ไม่เคยชื่ออะไรใช้เอง
สักชิ้น แม้แต่ชุดชั้นในยังไปชนของคุณฟ้ามา รายนั้นก็รักน้องเกิน
ชื่อเก็บไว้ให้ไปฉกตลอด แคंबอกให้บอสไปซื้อเอง ยากตรงไหน”

เฟลิ่งนทีกวาดตามองหาที่จอด เมื่อเห็นก็เลี้ยวไปยังเป้าหมาย
ทันทีโดยไม่สนใจป้ายห้ามเลี้ยวแม้แต่ป้าย เลี่ยงยางรถยนต์เสียดสีกับ
พื้นถนนดังขึ้นเมื่อเบรกรถถูกเหยียบ

หญิงสาวเจ้าของรถที่เบรกกะทันหันยื่นหน้าออกไปจ้องคนขับรถ
ที่ทนายแย่งที่จอดซึ่งเธอมาถึงก่อน เมื่ออีกฝ่ายยังนั่งหน้ามอมไม่แยแส
อยู่หลังพวงมาลัยรถสปอร์ตเปิดประทุนคันหรู ริมฝีปากสวยแฉะยิ้ม
ร้าย ได้...ถ้าอยากลองดีแล้วจะได้เห็น หญิงสาวเปิดประตูลงไปโยย
ลีหน้าเอาเรื่อง

“ถอยรถออกไปเลยไอ้เด็กกู่ ฉันมาถึงก่อน อย่าไ้มารยาท”

เสียงหัวโด้ตตอบทันควัน “ไ้ใครมาถึงก่อน เธอต่างหากที่มาถึงทีหลัง
หลบออกไปเลย”

สการ์เล็ตเซิดหน้า “ฉันถึงก่อน นายแหละถอยไปเลย” เธอมอง
ไอ้เด็กกู่หน้ามอมแล้วเบ้หน้าไ้ เธอไม่รังเกียจจนชั้นแรงงาน แต่
รังเกียจนิสัยแยๆ ของอีกฝ่ายมากกว่า ไม่รู้วันนี้เกิดอาเพศอะไรขึ้น
วันนี้เธอเจอแต่ผู้ชายห่วยๆ ที่สนามบินพบไอ้ผู้ชายมีดีแค่เปลือกกร่างไ้
ลานจอดรถยังต้องมาผจญกับไอ้หน้ามอมไ้มารยาท ช่วยซ้้าซากอะไร
แบบนี้

เพลิงนทิมองสาวสวยน่าสอยแต่สอบตกเมื่ออัปาก เป็นผู้หญิง
ต้องเสียสละให้ผู้ชายสิ ยายนี่ไม่รู้มารยาทสังคม ซ้้าตาต้้าสินดีที่เห็นเขา
เป็นเด็กกู่ เสียงมือถือดั่งซัดจิ้งหะ เห็นหน้าคนโทร.มาแล้วอยาก
กัด้ล้นตาย กด้รับแบบเสียไ้ไ้

เสียงเหย้มเอ่ยมาตามสัญญาณ “ถอยรถออกไปเลยบอส เธอ
คนนั้นมาก่อน ฉันเห็น อย่าม้้ว”

หน้อย ยายเลขาฯ แทนที่จะเข้าข้างกัน ไ้ไม่น่าให้ยายนั้นขับรถ
ตามมาเลย เขากัด้พินเลื้อนรถถอยให้ยายโนตมหน้าหงิก

สการ์เล็ตยิ้มสนใจเมื่อฝ่ายตรงข้ามมีสำนึก “ดีที่ยังรู้ตัว”

เธอกลับไปถอยรถเข้าจอดอย่างสวยงาม ยังไม่ทันดับเครื่องรถ
เธอก็พุ่งไปข้างหน้าทั้งที่ไ้เก็ยร้ว่าง พร้อมเสียงปะทะของโลหะดั่งลั่น
เธอเงยหน้าจากพวงมาลัย ลนลานออกไปดูท้ายรถซึ่งยุบไปทั้งแถบ
ไฟท้ายแตกกระจายไปหนึ่งข้าง

เจ้าของเสียงยี้วนยี้นหน้าเอ่ยบอก “ถือเป็นค่าเสียสละละกัน
เจ้โนตมอ้อ...วันหลังพกสมมองออกมาละ อย่าทออบมาแต่นม เพราะนม
มีประโยชน์แค่บนเตียง” เพลิงนทียักคิ้วให้แล้วขับรถหนีไปทันที ปล่อยให้
เลขาฯ คุณธรรมล้นตัวจัดการเคลียร์เอง

“ลาชะนยะยพันธิสาคนตี สลัดเธอทิ้งง่ายจะตายไป”

เขาหัวเราะสีหน้ารื่นรมย์เมื่อทุกอย่างเป็นไปตามแผน ยิ่งป็นนัดเดียวได้นกสองตัว แก่งเงื่อนตมให้กรี้ดเล่น และขัดขวางการติดตามของเลขาฯ แม้จะรู้สึกเสียดายนิดหน่อยที่ไม่ได้สานสัมพันธ์กับเงื่อนตม สวยเอ็กซ์สเปกน้องน้ำชะด้วย ไม่เป็นไร คินนี่หาใหม่ สวยกว่านี้น่าจะมีสคาร์เล็ตซึ้นหน้าคนทำโทษ ปากสั้น “กรี้ด ไ้...” ยังดำไม่จบ ไอ้คนเลวก็ขับรถหนีไปต่อหน้าต่อตา “อรัย...อย่าให้เจอนะ แม่จะเอาสั้นเข็มทิ่มตาให้บอด ไอ้ผู้ชายเฮงชวย ไอ้สารเลวชั่วรัย ไอ้สมองแมลงสาบ ไอ้หนอนปรลิต”

พันธิสาารู้สึกชื่นชมหญิงสาวที่กำลังยื่นอวยพรบอสด้วยสีหน้ารังเกียจเหยียดหยามเหมือนอยากฆ่าให้ตาย ความจริงเธอน่าจะร่วมมือกับสาวสวยคนนี้อย่างไรก็ตาม แต่ปัญหาใหญ่อยู่ที่จะทำจดศพบอสอย่างไรให้ปลอดภัย จะทิ้งลงทะเลยังมีชีวิตใต้น้ำอาจสูญพันธุ์ จะฝังดินอาจเกิดภัยแล้งทั่วโลก จะเผาทำลายก็เกรงชั้นบรรยากาศโลกจะพังจนเกิดสภาวะสนามแม่เหล็กโลกเสียหาย มวลมนุษยชาติจะเดือดร้อนเสียเปล่าๆ

“ขอโทษแทนญาติป่วยทางจิตของฉันทด้วยนะคะ ค่าเสียหายทุกอย่างฉันขอรับผิดชอบเอง ขอโทษจากใจจริงๆ ค่ะ” พันธิสาส่งยิ้มเศร้าๆ และสีหน้าสำนึกผิดให้สาวสวยที่หันมามองสีหน้างงๆ

สคาร์เล็ตกวาดตามองหญิงสาวเอเชียสีหน้าทุกข์ตรม กิริยานอบน้อมแล้วถอนใจ คงเป็นคนรู้จักกันสินะ “หมอนั้นป่วยเหรอคะ”

พันธิสาพยักหน้ารัวๆ “ป่วยมาหลายปีแล้ว ตอนนี้อยากรักษาอยู่ค่ะ แต่อาการก็ทรงๆ หชุดๆ นึกทีไหนออกมาสร้างความเดือดร้อนให้คุณ ฉันเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นจริงๆ ค่ะ”

สคาร์เล็ตถอนใจยาว ดวงเธอคงตงถึงขีดสุดแล้ว บิดาบังเกิดเกล้ายื่นคำขาดให้แต่งงาน ไม่เช่นนั้นจะยกทรัพย์สินทั้งหมดให้ศัตรูคู่อาฆาต เพื่อนสนิทก็โดนคู่หมั้นเฮงชวยแทงข้างหลังจนต้องหนีไปสงบจิตใจ

กลางสนามบินก็พบผู้ชายไร้มารยาท แค่ว่าจะกินข้าวยังถูกคนป่วยทางจิตขั้บรถชน ถ้าคืนนี้เธอหาสามีไม่ได้คงต้องหัวเราะทั้งน้ำตาแล้ว กระมัง

“ช่างเถอะละ คุณรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นก็พอ แล้วก็ดูแลญาติคุณให้ดีกว่านี่นะคะ ทำทางป่วยหนักแบบนั้นและจะเป็นอันตรายต่อสังคม วันหน้าอาจทำเรื่องร้ายแรงกว่านี้ ทางที่ดีจับส่งโรงพยาบาลเลยเถอะ ให้ผู้เชี่ยวชาญดูแล อาจจะฟังแล้วใจร้ายไปหน่อย แต่ดีกว่าปล่อยให้อำนาจเรื่องเพราะความเห็นใจนะคะ”

พันธิสายิ้มพร้อมเอ่ยขอบคุณ ช่วยไม่ได้ เป็นคนป่วยทางจิตดีกว่าติดคุก บอสทำอะไรไม่เคยคิด หากหญิงสาวคนนี้น่าเจ็บคงหัวเราะไม่ออกแน่ เธอยื่นนามบัตรให้ “ส่งรถคุณไปที่นี้ได้เลยนะคะ รับรองคุณภาพค่ะ”

ซูเวนอินฟินิตี้แพ็คเกจจิ้ง

สการ์เล็ตอ่านชื่อบริษัทแล้วมองหน้าหญิงสาวที่อาสารับผิดชอบแทนญาติจิตป่วย “เอ่อ...ฉันจะใช้บริการอยู่ซ่อมรถทั่วไปก็ได้นะคะ บริษัทนี้ผลิตตั้งแต่เครื่องบินจนถึงสุดยอดยานยนต์ราคาแพงระยับ เพิ่งทราบว่ารับซ่อมรถด้วย”

“อ้อ...น้องสาวฉันทำงานที่นั่นค่ะ มีบริการและส่วนลดพิเศษให้พนักงาน ฉันคงให้ประกันรับผิดชอบไม่ได้เพราะยุ่งยากหลายอย่าง ถ้าจ่ายเองซ่อมที่นั่นช่วยฉันได้เยอะเลยคะ”

สการ์เล็ตพยักหน้า น่าสนใจ สามารถทำงานในบริษัทชั้นนำแบบนั้น น้องสาวเธอคนนี้น่าจะมีความสามารถมาก “ตกลงคะ ฉันจะให้คนที่บ้านขับไปส่ง ขอคุณนะคะสำหรับความรับผิดชอบ ตัดความยุ่งยากให้ฉันได้มากเชียว”

พันธิสาทวนคำอย่างสงสัย “ยุ่งยาก?”

หญิงสาวผู้ตัดความยุ่งยากยิ้ม “ก็ถ้าคุณไม่แสดงความรับผิดชอบ

และขอโทษฉันแบบจริงใจ ฉันคงต้องแจ้งตำรวจ ซึ่งตามจับไม่ยาก
หรือหาค่า สำหรับรถหรรุราคาแพงซึ่งมีไม่กี่คัน เมื่อตามเจ้าของรถได้
เจ้าเด็กอยู่นิสัยเลวนั้นก็ต้องระเห็จไปนอนในตะรางขอหาพยายามฆ่า
แม้ฉันจะไม่มีบาดแผลภายนอกให้เห็น แต่ฉันสามารถบาดเจ็บสาหัส
ภายในได้ เห็นไหมคะว่าฉันต้องยุ่งยากแค่ไหนถ้าไม่พบคุณก่อน”

พันธุสัยยิ้มหน้าเสียว ร้ายตัวแม่ของจริง หญิงสาวคนนี้คงเข้าใจว่า
บอสเป็นช่างซ่อมรถเพราะหน้ามอมๆ กับทรงผมกระเซิงของบอสสินะ
“เป็นพระคุณอย่างสูงค่ะที่คุณมีน้ำใจไม่เอาเรื่อง”

สการ์เล็ตทำหน้าที่ไม่ใส่ใจ “ฉันเข้าใจค่ะ คนป่วยทางจิต จิตใจคง
บอบช้ำอย่างหนัก แม้ความผิดของเขาจะไม่น่าให้อภัย แต่ถ้าไม่ได้รับความ
ความเห็นใจจากใครเลย อาการป่วยเขาคงจะหนักขึ้น เขาเป็นว่าฉันช่วย
เพราะเห็นแก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ลานะคะ”

พันธุสัยมองตามร่างสูงเพรียวหยิบเสื้อโค้ตไนท์มาสวมแล้ว
เดินตรงไปยังห้างสรรพสินค้าด้วยสีหน้าที่งุนงง “นางมารติดปีก
จริงๆ ทำทางร้ายกาจ แต่จิตใจดีกว่าภาพลักษณ์ที่แสดงออก” เธอมอง
ท้ายรถคันสวยซึ่งเสียหายโดยใช่เหตุแล้วกวดพันกรอด หักนิ้วตัวเอง
เสียงดัง “บอสคงคิดว่าโลกใบนี้อยู่นานเกินไปแล้วสินะ”

เสียงเพลงจังหวะเร้าอารมณ์ดังกระหึ่มผสมกับเสียงหัวเราะเฮฮา
ของบุรุษแปดคนที่กำลังล้อมวงชนแก้วด้วยสีหน้าที่ชื่นบาน หากสถานที่
แห่งนี้ไม่เปิดรับเฉพาะสมาชิก ภาพบันเทิงนี้คงได้กลายเป็นกระแสน้ำของ
สังคมอเมริกันไปหลายสัปดาห์ เพราะทั้งแปดคนล้วนเป็นนักธุรกิจและ
ทายาทตระกูลดัง

“ชนๆ ปล่อยให้สามีสามีคนใหม่”

เสียงเฮรับพร้อมเครื่องตีในแก้วไวท์ทรงสวยถูกกลืนผ่านลำคอ

แก้วแล้วแก้วเล่า หนึ่งในกลุ่มเอ่ยทักบุรุษใบหน้าคมคายจากเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ “หายหัวไปมิลาน คิดว่าพบของดีจนกลับนิวยอร์ก ไม่ถูกเสียแล้ว มิเนอร์ล คินนี่นายจะให้ใครหัวไปวะ”

เพลงนทีปรายตามองเพื่อนปากเปราะแล้วทำหน้าที่เชิงใส่

“ถามจริงเถอะ ใครคิดริมงานคินนี่วะ เป็นเลือนักล่าอยู่ดีๆ ทะลึ่งอยากโดนหัว”

“เปลี่ยนรสชาติบ้างสิวะ ลองให้หญิงเลือกไปฟินบ้าง ว่าแต่ผู้หญิงที่มาที่นี้คงไม่ใช่รุ่นป่าหรงกนะ”

เสียงหัวเราะเฮล่นรับ หนึ่งในกลุ่มรินแชมเปญใส่แก้วแจกจ่าย เอ่ยสีหน้าขันๆ “คินนี่พวกเราเหมาที่นี้ไว้แล้ว อนุญาตให้เข้ามาได้เฉพาะ สาวสวยไม่เกินสามสิบยังแจ๋วเท่านั้น พวกนายระวังจะถูกคุมขังแล้วกัน”

“เฮ้ยๆ...อย่างอื่นอย่าเพิ่งไปสน ตีมาให้ว่าที่เจ้าบ่าวป้ายแดงที่หมดสิทธิ์ถูกหัวกันก่อนเร็ว”

เพลงนทีเอ่ยค้าน “ทำไมวะ ครึ่งสุดท้ายของชีวิตโสด หยวนๆ ให้มันหน้อยสิ แค่เจ้าของสายจูงมันไม่รู้ก็ไม่เป็นปัญหา”

ว่าที่เจ้าบ่าวตบปากคนสนับสนุนกลางเอ่ยยิ้มๆ “มิเนอร์ล นายช่วย ถ่างตามองไอ้ตัวที่นั่นเกาะฉนเป็นปลิงนี่ก่อนดีไหม ในฐานะเพื่อนมันคงไม่ปากโป้ง แต่ในฐานะพี่เมียมันฟ้องแน่”

ทั้งกลุ่มหัวเราะแข่งกันเสียงลั่น เมื่อเพื่อนรักกลายเป็นพี่เมีย น้องเขยกัน เสียงคุยเสียงแซวพร้อมเสียงหัวเราะเป็นจุดสนใจให้ หญิงสาวที่เข้ามาฟังเพลงหันไปมองบุรุษงานดีละลานตาทั้งแปดอย่างสนใจ หนึ่งในนั้นมีหญิงสาวสองคนที่นั่งอยู่มุมมืดหันไปมองด้วยสายตา ประเมิน

หญิงสาวร่างเล็กในชุดขาวจดลักษณะต่างๆ ของชายหนุ่ม ทั้งแปดคนลงในมือถือ พร้อมอธิบายไปด้วยน้ำเสียงเป็นงานเป็นการ

“คนผมทองเลื้อยแลเป็นคนปากมาก เท่าที่สังเกตเขาพูดมาก

ที่สุด”

หญิงสาวร่างสูงเพรียวสีหน้าเผยความเบื่อหน่ายชัดเจน ดวงตากกลมโตซึ่งถูกกริดด้วยอายไลเนอร์คมกริบมองตามคำแนะนำเสียงเรื่อยๆ เอ่ยบอก “พูดมากปากสว่างไม่น่าหิวกลับ”

ปลายนิ้วเรียวกากบาททับคุณสมบัติของคนไม่ผ่านพิจารณาแล้วแนะนำคนต่อไป “คนนี้น่าสนใจ ทำทางไม่ช่างพูด เน้นดื่มกับหัวเราะมากกว่า ร่างหนาเหมือนพวกนักกีฬา แต่ผิวเข้มไปหน่อย เล็ตตี้ไม่ชอบหนุ่มผิวสีเท่าไร หรือจะยกเว้น”

“ปิดผ่านเถอะคนนี้ ต่อให้ผิวขาว แต่ทำทางเหมือนทหารแบบนั้นไม่ไหว ไม่ได้จะเอาไปเฝ้าบ้านนะ”

“ตรอปปไปอีกหนึ่ง คนนี้เป็นอย่างไรคะ ทำทางลำอ่าง ดูจากเสื้อผ้าจัดเต็ม น่าจะเป็นคนจีน ญี่ปุ่น หรือเม็กซิโกเกาหลี่ ที่สำคัญสูงมาก น่าจะสูงที่สุดในกลุ่ม”

“รีบผ่านเลย เกย์หรือเปล่า ผู้ชายอะไรปากแดง หน้าขาวอกลอยนำเป็นโคมไฟ สูงไป ซี้เกียจเขย่งคูด”

“น่าจะดี ไม่เป็นไร ยังมีอีกหลายคน ถ้ากลุ่มนี้ไม่ผ่าน น่าจะมีด้านในให้...” เลขาฯ ซึ่งกำลังให้คำแนะนำหยุดพูด เมื่อเห็นชายร่างหนาสูงใหญ่ใบหน้าคมคาย เลื้อยเซ็ดสีอ่อนปลดกระดุมสามเม็ด ทำให้เห็นแผงอกกว้างรำไรยามเจ้าของขยับกาย เธอยื่นปลายนิ้วไปสะกิดหญิงสาวที่นั่งเท้าคางกลอกตามองเพดานสีหน้าแข็งๆ

“คนนี้น่าสนใจนะคะ น่าจะเป็นคนเอเชีย ร่างสูง ฟันเหมือนนักกีฬาแต่ไม่หนาเทอะทะ ผิวสองสีไม่ขาวไม่ดำ แลแมนๆ เรือนผมดำสนิท ไม่รู้สีนี้ย่นตาเพราะไกลไปมองไม่เห็น ประเด็นสำคัญ ฟันแบบนี้ถ้ายื่นเทียบกับเล็ตตี้ยามออกงานสังคมคงสมกันดี ทำทางเป็นคนจำเริญ แม้จะมีสีหน้าเบื่อๆ แต่บุคลิกเขาแลเป็นธรรมชาติดีนะคะ”

สการ์เล็ตปรายตามองบุรุษตามคำแนะนำของเลขาฯ คิ้วเรียวยาว

ยื่นเข้าหากันเล็กน้อย จะใครก็ได้ขึ้นมา เลือกลงไปก็เท่านั้น คนนี้น่าจะ
ดูดีสุดแล้วหากเขตร้ายยาวแบบนี้ “อ้อ...คนนี้ก็ได้อ้อ” สบโอกาสพาดให้สลับ
แล้วหิ้วกลับไปเลย”

เคต เมสัน มิลเลอร์ ทำหน้าเมื่อยใส่พี่สาวพ่วงตำแหน่งเจ้านาย
“เจรจากันดีๆ ก่อนไหมคะ หากข้อเสนอเราน่าสนใจ เขาน่าจะ
รับงาน เล็ตตี้เจรจากิจกิจเก่งอยู่แล้วนี่”

“มันใช้เวลาอวดยหรืออะ” เสียงแหลมสูงดังชัดทันควันพร้อม
ปรายตามองบุรุษที่เดินเฉิดฉายโชว์หุ่นสะท้านใจจนแก้วกับเพื่อนๆ
ในกลุ่ม “ธุรกิจแบบนี้ไม่อยากเจรจากให้มากความ เอาคนนี่แหละ หุบ
ให้สลับแล้วยัดใส่รถไปเลย จะให้ใครรู้ไม่ได้ว่า สคาร์เล็ต พอร์ตแมน
จนปัญญาหาสามีจนต้องซื้อกิน”

หญิงสาวใบหน้าเหมือนตุ๊กตาพยักหน้าหงิกๆ เหมือนเพิ่งนึกได้
“นั่นสิ...สิมไป แต่ใช้กำลังไม่ดีนะคะ วางยามอมเหล้าดีไหม
ละมุนละไมกว่าหุบเยอะ”

สคาร์เล็ตมองหญิงสาวข้างกายแล้วหัวเราะเสียงแห้ง แขนหล่อน
ต่างจากแขนฉันทรงไหนยะยายเคต เอ่ยชมพร้อมหยิบแก้วเครื่องดื่ม
มาจิบอำพรางสายตาละเหี่ยใจ “ไอดียบรรเจิดมาก ใจดีสุดๆ หุบแล้ว
ลากไปไม่ตี วางยาแล้วลากไปอ่อนโยนกว่าจริงๆ” เธอสายหน้าเมื่อ
หญิงสาวหน้าตาน่ารักเหมือนตุ๊กตาหันไปให้คะแนนชายหนุ่มที่เธอเลือก
สำหรับเธอใครก็ได้ ขอแค่ดูดีหน่อย คงได้ไม่ชายหน้าก็พอ จะเฟ้นหา
ข้อดีอะไรมามากมาย ไม่ได้จะแต่งจริงสักหน่อย

เคตทำหน้าที่ครุ่นคิด “เหมือนเคยเห็นหน้าแบบนี้ที่ไหน แต่นึก
ไม่ออก หรือว่าจะเป็นคนรู้จัก”

“หน้าโหลหรือเปล่า เด็กเรียนแบบเคตจะรู้จักผู้ชายหิวได้แบบนี้
ได้อย่างไร ช่วยกันคิดดีกว่าว่าจะหิวหมอนี้กลับไปเสียๆ ได้อย่างไร”

เคตเก็บมือถือใส่กระเป๋าแล้วลุกขึ้นยืน เอ่ยสั้นๆ เอาจริงเอาจัง

“เคตเตรียมการไว้แล้ว เล็ตตีไปรอที่รถนะ หากแผนเคตพัง เล็ตตีเตรียมหุบได้เลย”

สการ์เล็ตมองตามร่างเคตแล้วยิ้ม เพราะเติบโตมาด้วยกัน เคตกับเธอจึงเหมือนพี่น้องมากกว่าเจ้านายกับลูกน้อง บิดาเคตเป็นผู้จัดการธนาคารซึ่งเป็นธุรกิจของครอบครัวเธอ แต่ถูกคนร้ายยิงเสียชีวิตในเหตุการณ์ปล้นธนาคาร วิลเลียมจึงรับอุปการะเด็กสาวกำพร้าวัยห้าขวบนับตั้งแต่นั้นมา โดยมีเธอเป็นผู้ดูแล

6พลิงหนีปลีกตัวออกมาจากกลุ่ม กวาดตามองบรรยากาศโดยรอบแล้วบ่นกับตนเอง “เมื่อจริงไว้ย เสียเวลามาทำอะไรอยู่ที่นี้วะ”

เขาละเซ็งเมื่อเพื่อนสมัยเรียนจัดงานเลี้ยงสละโสด ดันทะเล้งอยากเล่นบพู้ชายชายตัว จึงเฮโลมาคลับสุดหรูที่ขึ้นชื่อว่าสาวๆ มาเพื่อหิ้ว ฉายาพีน้าหกเหยือกไม่ได้มีไว้ถูกหิ้วนะเพ้ย เขาคือนักล่า หาใช้ผู้ถูกล่า นัยน์ตาคู่คมสะดุดที่ร่างหญิงสาวสวยเฉียวเปรี้ยวเซ็ดฟันซึ่งนั่งไขว่ห้างโชว์เรียวกาชาขวาน่าลูบไล้ ชายหนุ่มครองเสียงกระเส่า กายลั่นระริกเมื่อความอยากได้เข้าครอบงำ ประกาศจุดยืนเสียงพร่า

“แบบว่าทุกกฏมีข้อยกเว้นเสมอ หิ้วพี่เลยน้อง แถมน้ำให้เจ็ดเหยือก พร้อ้มมาก”

เขาหันหลังไปมองเมื่อถูกสะกิดจากด้านหลัง ไบหน้าคมกัมต่ำเมื่อขนาดความสูงของคนที่มาสะกิดต่ำกว่าปลายคางไปเป็นคืบ ไบหน้าน่ารักเหมือนตุ๊กตา ผมแดง ผิวขาว สวมชุดสุภาพสีขาวราวนางชีสถานที่แห่งนี้ก็อบปมพันธ์ที่อนุญาตให้เด็กน้อยแบบนี้เข้ามา

“มีอะไรรับน้องสาว”

เคตเอียงคอกไปมามองเป้าหมายพร้อ้มรอยยิ้ม “พี่ชายช่วยตามหาพี่สาวให้หน่อยได้ไหมคะ”

พลัดหลงกับผู้ปกครองเธอหนี ผู้หญิงอะไรพาน้องสาวมาหิวผู้ชาย
สงสัยมัวสำราญจนลืมน้องนุ่ง ถามกลับเสียงเข้มงวด “ว่าแต่เราเถอะ
อายุเท่าไร เข้ามาที่นี่ได้ยังไง”

เคตไม่ตอบคำถามแรก อธิบายเสียงชื่อ “เข้ามาด้านหลัง พี่สาว
รู้จักคนที่นี่”

เพลงนทีค่อนข้างเสียงหมิ่น “สงสัยหิวบ่อย ขาประจำแน่ มาจนรู้จัก
คนใน ผู้หญิงอะไรแะอยู่กับที่”

เคตเอ่ยถามสีหน้าสนใจ “แะอยู่กับที่คืออะไรคะ”

“อย่าแะเงง แะไม่ไปไหนทั้งนั้น มาหนีมา เดี่ยวช่วยตามหา ถึงจะยัง
ไม่เป็นสาวเต็มตัว แต่เดินในสถานที่แบบนี้ตามลำพังมันอันตราย ถ้าฉัน
ช่วยตามหาสำเร็จ รับปากนะว่าจะไม่มาที่แบบนี้อีก ถ้าพี่สาวหิวจัดก็ให้
มาคนเดียว”

เคตเงยหน้ามองคนอบรมพลงกะพริบตาปริบๆ แม้จะฟังไม่เข้าใจ
นัก แต่สรุปได้ว่าเขาเป็นห่วงเธอซึ่งเป็นคนแปลกหน้า คนดีแบบนี้จะสนใจ
ร่วมมือกับเล็ดตีใหม่ซะ แะชมตาใส “พี่ชายเป็นคนดีจังเลย”

“ดีกับผีนะสิ คิดดู ถ้าหากพลาดพลั้งตำรวจมาพบ ที่นี้ต้อง
ปิดตัวลง แล้วสาวหิวทั้งหลายจะไปหากินที่ไหน อุดมการณ์เดียวกัน
มันต้องช่วยกันสิ”

หลงผิดจริงๆ ที่คิดว่าเป็นคนดี ที่แท้ก็ห่วงอาชีพตัวเอง เคต
พยักหน้าแบบยอมจำนนต่อเหตุผล เธอมองอึ้งมือใหญ่สีคล้ำมแดง
ที่คว่ำหมับเข้าที่ข้อมือเธอ

“ไปด้านนอกกัน ที่นี่เสียงดัง แสงสว่างก็น้อย บอกซิพี่สาวเรา
หน้าตาเป็นยังไง” เขาเดินนำสาวน้อยพลัดหลงแต่ไม่วายปรายตาไปมอง
สาวขาวสวยน่าลิ้มรส ซึ่งเวลานี้เหลือเพียงแก้อี๋ว่างเปล่า หายไปไหนแล้ว
ทำไมดวงตงตั้งแต่ลงจากเครื่องบินวะ สาวขาวสวยที่สนามบินก็แห้ว
เจ้ในตมก็หาหมั้นไล่ พบเป้าหมายถูกใจก็พลาดอีก ซวย ซวย ซวย

คงไม่ใช่ผลงานยายเลขาฯ ป่าเถื่อนที่สาปแช่งเขาไว้หรอกนะ

เคตเดินตามชายหนุ่มร่างโตเตี้ยๆ พร้อมพิจารณาไปด้วย รูปร่างหน้าตาแปดแต่้ม ผิวพรรณแก่แต่้ม รสนิยมลิบแต่้มเต็ม อาชีพอันคงรายได้ดี เลือผ้าบนเรือนกายล้วนแบรนด์เนมหรูหรานาฬิกาที่ข้อมือยิ่งแพงขึ้นไปอีก สรรูปลักขณิกายนอกผ่าน นิสัยก็พอใช้ได้ อย่างน้อยเขาก็แสดงความเป็นห่วงเธอและมีน้ำใจมาเป็นเพื่อน

เสียงใสเอ่ยตามความรู้สึก “พี่ชายนิสัยดีไม่น่ามาทำอาชีพแบบนี้ สงสัยรายได้ดี”

“บอกแล้วไงว่าไม่ใช่คนดี ที่ช่วยเพราะฉันมีน้องสาว เห็นเธอยืนมึนตามลำพังจะไม่ดูตาตุ๋นก็ทำไม่ลง ถึงแม้น้องสาวฉันจะอยู่ดีมีสุขสันต์ไม่ต้องห่วงก็เถอะ”

แพรวไหมฟ้า รังสิมันต์ น้องสาวคนเล็กของเขาเอาตัวรอดได้และปลอดภัยราวกับนอนอยู่ในตู้นิรภัยเก็บทองเขียวแหละ พวกเขาสี่พี่น้องมาเรียนที่อเมริกา ยายแพรวคนเดียวที่อยู่เมืองไทยกับพ่อแม่ ที่ไม่ห่วงเพราะนอกจากยายแพรวจะรวยแล้ว ข้างกายยังมี ราชาตะวัน อเล็กซิส หิรัญเมธา ทายาทเจ้าพ่อใหญ่แห่งลอนดอนซึ่งเป็นลูกชายเพื่อนสนิทของพ่อ แล้วยังมีลูกสาวเจ้าพ่อสื่อ ซึ่งยายคนนั้นเป็นเจ้าแม่ขลุ่ยตัวจริง ความฝันอันแสนมโนคือเป็นตำรวจปราบปรามเหล่าร้าย เมื่อหลายปีก่อนสามเพื่อนสนิทสุดหัวไปเปิดสำนักงานนักสืบ ปัจจุบันทั้งสามแยกย้ายไปมีครอบครัวหมดแล้ว ซึ่งน้องสาวเขาไปคว่ำมาเพียใหญ่จากอิตาลีมาเป็นสามี แล้วยังจะมีอะไรเหลือให้เป็นที่ห่วงอีก

ร่างสูงเดินนำเมื่อพ้นจากตัวอาคาร บริเวณด้านนอกถูกตกแต่งเป็นสวนดอกไม้แสงไฟเรืองรองไปตามทางเดินซึ่งสามารถเดินลัดไปยังลานจอดรถได้ แต่ค่อนข้างเงียบไปหน่อย มือหนากางออกพร้อมยกขึ้นสูง ฝ่าเท้าหนาไต่รองเท้าหนังสีน้ำตาลหยุดอยู่กับที่

เสียงอ่อนเอ่ยถามแม่จะหยุดนั่งตามสัญญาณที่อีกฝ่ายส่งมา

“มีอะไรหรือคะพี่ชาย”

“แขกไม่ได้รับเชิญ ไปหาที่หลบก่อนไป” ลิ่นเสียงออกคำสั่ง
ร่างสูงใหญ่ของบุรุษหกคนก็โผล่ออกมาจากเงามืดของต้นไม้และ
มุ่มอับสายตา

เพลิงนทีกวาดตามอง เอ่ยถามเสียงระรืน “มาปล้นหรือมาหาเรื่อง
เหรอดตัวเอง”

เสียงหัวนจากหนึ่งในหกข่มขู่ “ตามมาเจียบๆ อย่าคิดตุงตึก
ถ้าไม่อยากเจ็บตัว”

คนที่กำลังกลายเป็นเหยื่อพยักหน้า “ตกลง ไปไหนไปกัน แต่
ปล่อยน้องสาวคนนั้นไปนะ”

“แกไม่มีสิทธิ์ต่อรอง ปล่อยไปให้มันแจ่งตำรวจมาจับฉันหรือไง
ไม่โง่งนะโว้ย”

เพลิงนทียกไฟส่องพร้อมมองบน “แค่ฉันคนเดียวก็คุ้ม จะพาผู้หญิง
ไปเป็นภาระทำไม เชื่อเถอะ แค่เรื่องเล็กน้อยไม่ต้องพึ่งตำรวจหรอก”

โจรมุมมืดตะโกนสวนมา “ฉันสั่งแกต้องทำตาม”

นัยน์ตาคู่สีดำลุกโชนเอ่ยบอกเสียงหนาย “แกเลือกเองนะ”

ท่อนขาแกร่งก้าวตรงไปหาเป้าหมายซึ่งอยู่ใกล้สุด แม่นเหมือน
จับวางเมื่อหนึ่งในหกทรุดฮวบคุกเข่าข้างหนึ่งลงบนพื้น สีนหน้าเหยเก
เมื่อปลายเท้าหนาฟาดลงเต็มไหล่ มือหนาคว้าข้อมือหนึ่งในห้าที่เหลือ
บิดเต็มแรง เสียงกระดูกหักดังชัดเจน ในขณะที่เจ้าของมือลงไปนอนดิ้น
อยู่ที่พื้นร้องโอดครวญ

เมื่อเห็นเพื่อนร่วงลงไปสอง ทั้งสี่จึงกรูเข้าหาร่างสูงใหญ่ หนึ่งในสี่
ถูกฝ่าเท้าฟาดเข้าที่กักหู เซไปนอนหงายท้องอยู่ที่พื้น อีกสามก็
ล้มระเนระนาดตามไปด้วยหมดและศอก เสียงร้องโอดโอยดังระงม
เจ้าของผลงานปัดเสื้อผ้ารองเท้าหาร่องรอยความเสียหาย

เพลิงนทึปรายตามองสวะหกตัว เอ่ยเสียงขุ่น “บนโลกนี้มีมนุษย์

หกคนที่สั่งฉันได้ ส่วนคนที่เจ็ดก็ไม่ใช่พวกแก ไสหัวไปให้พ้น”

เขาหันไปกวักมือเรียกน้องสาวชุดขาวที่ยืนแอบอยู่ข้างโคมไฟริมทาง เอ่ยเสียงปลอบ “หมดเรื่องแล้ว ไปกันเถอะ”

เคตลอบกลืนน้ำลายแล้ววิ่งไปจับชายเสื้อพี่ชายคนดี เอ่ยชมเสียงดีน “พี่ชายสุดยอดฝีมือเลย คนทำงานที่นี้เก่งแบบพี่ชายทุกคนหรือเปล่าคะ”

“แค้ใจรจนกระจอก อย่าใส่ใจไปเถอะ”

เคตเม้มปากสีหน้าครุ่นคิด ฝีมือดีราวกับนักมวยมืออาชีพหญิงสาวปรายตามองกลุ่มโจรที่นอนกุ่มมือบริเวณที่เจ็บสีหน้าเหยเกเจ็บหนักใหม่นั้น เธอเดินตามร่างสูงโดยไม่สนใจรถบัสที่หนึ่งที่หล่นลงพื้น ได้แต่มองแผ่นหลังคนนำทางจนมาถึงรถยนต์ส่วนตัวของเธอ

เคตปล่อยชายเสื้อวิ่งไปก้มมองในรถ บ่นเสียงเบาพอให้คนตามมาได้ยิน “ไปไหนนะ ที่รถก็ไม่อยู่ ง่วงนอน อยากกลับบ้านแล้ว”

เสียงทุ้มเอ่ยแนะนำ “โทร.ตามสิ”

เคตหยิบมือถือสองเครื่องออกมาโชว์ “มือถืออยู่นี้หมดแล้ว”

เพลิงนที่ทำหน้าแข็ง “พี่สาวเธอนี้แย่มาก” เขาทำหน้าครุ่นคิดเอ่ยปรึกษา “เอาแบบนี้ดีไหม ฉันทจุดไฟเผารถแถวนี้สักสิบยี่สิบคัน เดี่ยวพวกข้างในก็วิ่งกระเจิงออกมาเอง รวมทั้งพี่สาวเธอด้วย”

เคตมองหน้ายิ้มแย้มของคนแนะนำตาปริบๆ เธอหัวเราะเสียงแห้ง “พี่ชายพูดให้เข้าใจไหมคะ”

ชายหนุ่มเอ่ยสีหน้าซึ่งขัง “จริงทุกประโยค” ตามหาคนมันเสียเวลา สู้ให้คนที่ตามหาออกมาหาเองง่ายกว่าตั้งเยอะ

เคตกลอกตาไปมา สคาร์เล็ตลุ่มลึกแหม่นจริงๆ เธอส่ายหน้าปฏิเสธ “ถ้าไม่เป็นการรบกวนพี่ชายเกินไป แค้ขับรถไปส่งก็พอแล้วค่ะ เคตมีบุญแจรรถแต่ขับไม่เป็น”

เพลงนี้ที่หันไปมองประตูทางเข้าของผับหูแล้วนี่ก็ถึงเพื่อนๆ ป่านี่คงถูกหิ้วไปเกือบหมดแล้ว กลับเข้าไปก็น่าเบื่อ ความจริงวันนี้เขารู้สึกเบื่อผู้หญิงตั้งแต่เจอกับเจ้โนตม คินนี่กลับไปนอนพักให้เต็มอึดแล้วตื่นไปทำงานเอาใจยายเลขาฯ ใจโหดสักหน่อย เพื่อความปรองดองระหว่างบอสกับเลขาฯ

เขารับบุญแฉอดจากเจ้าของ “โชคดีที่พี่ติดรถเพื่อนมา ไปส่งเรา กลับบ้านก่อนก็ได้”

ทั้งสองเข้ามานั่งในรถ เคตเอ่ยหลังคาดเข็มขัดนิรภัยเรียบร้อย

“เปิดระบบนำทางเรียบร้อยแล้วค่ะ ไม่เกินยี่สิบนาทีก็ถึง”

เพลงนี้ที่ปรายตามองจุดหมาย คิวหนาเลิกสูง เพนต์เฮาส์เดียวกันนี่หว่า เขาปรายตามองสาวน้อยข้างกาย พี่น้องคู่นี้คงเป็นลูกสาวเศรษฐีก็ไม่แปลก คำสมาชิกที่นี้แพงระยับ ไม่รวยจริงจะมาหิ้วผู้ชายที่นี้ได้อย่างไร ไม่บอกดีกว่าว่าเขาเองก็พักอยู่ที่นั่น เขาเลื่อนรถยนต์คันเล็กออกจากที่จอดแล้วขับไปยังจุดหมายด้วยสีหน้าผ่อนคลาย โดยไม่สังเกตว่ามีรถสปอร์ตสีแดงเพลิงแล่นตามมา

เคตลอบมองว่าที่สามีพรีเมียมของสการ์เล็ตแล้วปรายตามองวิวข้างทาง ริมฝีปากไร้สีลิปสติกหยักยิ้ม ไม่เห็นต้องหุบแล้วลากมาให้ยุ่งยาก เขาเต็มใจมาเอง จะมาฟ้องร้องว่าลักพาตัวภายหลังก็ได้ กล้องวงจรปิดตั้งที่ตัวที่เห็นเขาเต็มใจมากมามาก ใครจะคิดว่าเขาจะสู้เก่ง นักแสดงพวกนั้นเธอจ้างมาเพื่อกระตุ้นสัญชาตญาณปกป้องของเพศชาย ตั้งใจให้มาทำท่าสู้ แสร้งปะทะกันนิดหน่อยแล้วเขาก็คงพาเธอหนีเพราะสู้ไม่ได้ ที่ไหนได้ เขายำผู้ชายหกคนชะยับได้อย่างง่ายดายหวังว่าค่าจ้างที่เพิ่มให้จะพอค่ารักษา

เคตเอ่ยกับตัวเองเสียงเบา “สามีพรีเมียมคนนี้อาจกลายเป็นสีสันของตระกูลพอร์ตแมนก็ได้ แค่คิดก็ระทึกแล้ว”

2

ไอ้หัวงู

สการ์เล็ตนั่งถอนหายใจครุ่นคิดถึงสิ่งที่กำลังจะทำและสิ่งที่จะเกิดขึ้นหากทำลงไป ในชีวิตนี้ตั้งแต่จำความได้ ใครหลายคนต่าง อิจฉาชะตาชีวิตของเธอ หญิงสาวที่เกิดมาพร้อมรูปสมบัติ คุณสมบัติ และทรัพย์สมบัติ แต่ใครเลยจะรู้ว่าสิ่งที่เธอมีล้วนไม่ใช่สิ่งที่ต้องการ เธอไม่เคยอยู่พร้อมหน้าครอบครัว พ่อเป็นนักธุรกิจด้านการเงิน ชีวิต ทั้งชีวิตมุ่งไปที่ผลประโยชน์ กำไรและความร่ำรวย ส่วนแม่หายไปจาก ชีวิตของเธอและพ่อเพราะคบชู้ พ่อแต่งงานใหม่อีกสองครั้งและจบลง ด้วยการหย่า ชีวิตแต่งงานคือหายนะของสิ่งที่เกิดขึ้นจากความรักใคร่ ช่างไร้สาระสิ้นดี

เธอหยั่งยิ้มสมเพชตัวเอง นี่หรือชีวิตของ สการ์เล็ต พอร์ตแมน หญิงสาวที่ใครต่อใครต้องการเป็น หรือชื่นชม แท้จริงแล้วเธอมีอะไรให้ ชื่นชมกันแล้ว เติบโตมาในครอบครัวหลังใหญ่กับพี่เลี้ยงและเด็กกำพร้า คนหนึ่งที่ครอบครัวรับมาอุปการะ มีเงินดอลลาร์นับล้านทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรารถนา

รูปลักษณะภายนอกงดงามเจิดฉาย การศึกษาและความสามารถก็ไม่พ่ายผู้ใด สิ่งเหล่านี้เธอได้มาเพราะพระเจ้าส่งเสริม ซึ่งต้องแลกมาด้วยโชคชะตาอันแสนเศร้าเช่นนั้นหรือ

เมื่อพระเจ้าต้องการให้เธอเดินบนเส้นทางแห่งชัยชนะ เธอก็ต้องใช้สิ่งที่พระเจ้ามอบให้นำมาซึ่งชัยชนะ แต่น่าเสียดาย คนที่เธอต้องการชนะกลับเป็น วิลเลียม พอร์ตแมน ชายที่เธอเรียกว่าพ่อ

ร่างสูงเพรียวก้าวลงจากรถสปอร์ตสีแดงเพลิงซึ่งได้มาเป็นของกำนัลจากบริษัทยานยนต์คู่อรณี ซึ่งเธอคิดว่าต้องมีสิ่งใดผิดพลาดนอกเสียจากชายโรคจิตคนนั้นเป็นทายาทมหาเศรษฐี ครอบครัวของเธอจะเอาเรื่องถึงมอบริดคันนี่ให้เป็นการชดใช้ ส่วนหญิงสาวที่อ้างตัวว่าเป็นญาติก็ติดต่อก็ไม่ได้ มีเพียงรถคันนี้ที่ถูกส่งมาพร้อมจดหมายแสดงความขอบคุณที่ให้อภัยในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“ให้อภัยตั้งแต่รู้ว่าป่วยแล้ว ซ่อมรถให้ก็พอ ไม่เห็นต้องซื้อคันใหม่ให้ บ้านตาจิตป่วยนั้นคงรวยมาก ครอบครัวแก้ปัญหาแบบนี้มีแต่จะส่งเสริมให้เสียนิสัย คลุ้มคลั่งก็ทำลายข้าวของคนอื่นเพราะรู้ว่าต้องมีคนตามเช็ดตามล้างให้ อย่าให้พบอีกนะ แม่จะลาไปพบจิตแพทย์ซะให้เด็ด ไม่หายอย่าหวังว่าจะออกมาก่อความวุ่นวายได้อีกเชียว”

สการ์เล็ตมองประตูห้องแล้วถอนใจยาว เจตกล่อมหมอนนั้นไปถึงไหนแล้ว แต่จะว่าไปยายตัวเสบนี่ก็เจ้าเล่ห์เสมอต้นเสมอปลายดี ความผิดปกติทางร่างกายแลกกับสติปัญญาที่เหนือกว่าคนปกตินิดหน่อย ไม่รู้ว่าพระเจ้าสนุกอะไรนักหนา กับชะตาชีวิตของมนุษย์ ตั้งแต่บิดาของเคตถูกยิงตายต่อหน้าต่อตา หญิงสาวซ็อกจนหมดสติแล้วฟื้นขึ้นมาโดยไม่รับรู้สภาวะแวดล้อมรอบกาย ไร้การตอบสนองใดๆ นอกจากสัญญาณของการมีชีวิต วิลเลียมทุ่มเทเงินทองไปมากมายเพื่อรักษาเด็กหญิงกำพร้าในตอนนั้น ซึ่งนั่นเป็นข้อดีเพียงอย่างเดียวของวิลเลียมที่เธอมองเห็น ความใจกว้างของเขามีต่อคนที่มองเห็นว่ามิด่า

พ่อเคตซึ่งในขณะเกิดเหตุเป็นผู้จัดการธนาคาร เขาพยายามปกป้องชีวิตของเจ้านายตัวเองจนเสียชีวิตในเหตุการณ์ร้ายครั้งนั้น วิลเลียมถึงดูแลเคตเป็นอย่างดีเพื่อเป็นการตอบแทน หลังจากรักษาอยู่นานราวสามปี เคตเริ่มมีอาการตอบสนองต่อสิ่งรอบกาย โดยเฉพาะกับเธอซึ่งอายุมากกว่าสามปี เคตรับรู้การมีตัวตนของ สการ์เล็ต พอร์ตแมน ตอบสนองเมื่อเธอเอ่ยสิ่งใดด้วย และเอ่ยเรียกเธอว่าเล็ตตี้ เป็นประโยคแรกหลังจากไม่พูดมาสามปี หลังจากนั้นไม่นานเคตก็มีอาการดีขึ้น และถูกพากลับมาอยู่คฤหาสน์เดียวกับเธอในฐานะเด็กในอุปการะ

แม้อาการทางใจจะดีขึ้น แต่สภาพร่างกายกลับผิดปกติ เคตรูปร่างเล็กและเจริญเติบโตช้ากว่ามาตรฐาน พัฒนาการทางร่างกายช้ากว่าเด็กวัยเดียวกัน ซึ่งเป็นผลข้างเคียงจากยาที่รักษาอาการทางจิต ปัจจุบันอายุยี่สิบสามแล้ว แต่รูปร่างหน้าตาเหมือนเด็กอายุสิบห้า มีเพียงสติปัญญาที่พัฒนาการดีเกินวัย

เคตเรียนจบปริญญาตรีสองใบพร้อมๆ กันตอนอายุสิบหก เธอมีความจำตั้งกล้องถ่ายภาพและมีระบบประมวลผลเหมือนคอมพิวเตอร์ เคตสามารถจำตัวหนังสือหรือข้อมูลทุกอย่างผ่านการมอง และประมวลสิ่งที่เห็นเป็นแผนที่ สิ่งที่พระเจ้าซดใช้ให้ไม่รู้ว่ามีค่าหรือเปล่านั้น การสูญเสียครอบครัวยุติแล้ว แม้เคตจะมีสติปัญญาที่ดีกว่าคนปกติชนิดไหน แต่สิ่งที่หายไปคือความรู้สึกต่อสิ่งที่มนุษย์เรียกว่าอารมณ์ รัก โลภ โกรธ หลง เคตไม่เข้าใจถึงสิ่งเหล่านี้เท่าไรนัก

สการ์เล็ตเดินผ่านประตูห้องเข้าไปเมื่อตัดสินใจแล้ว เธอมองร่างใหญ่โตของบุรุษซึ่งชายเสื้อผ้าหลดลุ่ยและเด็กในปกครองซึ่งกำลังดันร่างใหญ่โตนั้นสุดกำลัง ปลายนิ้วเรียวยาวสีอมชมพูสีนระริก ตวาดเสียงดังลั่น

“หยุดเดี๋ยวนี้ซะไอ้หัวงู”

ใบหน้าคมคายซึ่งผมยุ่งนิดๆ หันไปมองพร้อมๆ กับใบหน้าเล็กๆ
ราวตุ๊กตาในตู้โชว์หันไปเรียกผู้มาทันเหตุการณ์เสียงหอบ

“เล็ดตีมาแล้ว ช่วยหน่อย”

สการ์เล็ดอย่างสามขุมยื่นมือไปกระซอกคอเสื้อไอ้หัวงูขึ้นมาจากร่างเล็กๆ ของเคต ซึ่งฉวยโอกาสกลิ้งออกไปแล้วลุกไปยืนหอบข้างเคาน์เตอร์เครื่องดื่ม

เสียงหืดของสการ์เล็ดเอ่ยถาม “วอนตายใช่ไหมถึงคิดขึ้นใจน้องสาวฉัน”

เพลิงนทีพยายามดึงคอเสื้อกลับเมื่อถูกรัดกระเดือกจนหายใจไม่ออก พุดไม่ได้ ทำได้แต่ร้องอึกอ๊กๆ หน้าแดงหน้าดำ พยายามบอกให้ปล่อย แต่คนฟังคงฟังไม่รู้เรื่องแน่ “อ่อยๆ แอริก”

เสียงซุนเขี้ยวข่มขู่ไม่หยุด “หาว่าน้องสาวฉันอ่อยเธอ แกนี่มันจิ้งจอกร้ายซัดๆ เด็กตัวเล็กๆ ก็ไม่เว้น จิตวิปริตทำไมไม่ไปรักษา เลวแบบนี้ไม่ต้องรักษาแล้ว ตายมันตรงนี่เถอะ”

เคตมองชายหนุ่มที่กำลังโตนขย้อย่างเป็นห่วง พยายามจะเรียกหญิงสาวที่เวลานี้ขึ้นคร่อมบนแผ่นหลังชายหนุ่มซึ่งพยายามดิ้นรนเอาชีวิตรอด “เออ...เล็ดตี คือว่า...ค่อยๆ คุยกันก่อนไหม”

เล็ดตีของเคตหันขวับมามองดาวาราวแม่เสื้อ เคตผงะถอยเล็กน้อยเพราะไม่ชิน

“เงียบไปเลย สอนก็ครั้งว่าถ้าถูกตัวเชื้อโรคแต่ต้องร่างกายให้อาเมิดเสียบมันให้ตาย เงินถึงทนายเก่งยังงี้ก็หลุด”

ไว้ย ยายโหด อะไรจะเหี้ยมปานนั้น คิดมาได้ เเพลิงนทีรั้งคอเสื้อคืนจนพอหายใจได้ แม่จะเกือบตาย แต่รู้สึกอยากเห็นหน้ายายโหดที่กำลังจิกเขาจนพรุณทั้งร่างกายและจิตใจให้ซัดๆ เมื่อครู่ยังเห็นไม่ถนัดแม่ว่าซัดก่อนเลย ซาดินี้ใครได้ยายโหดเป็นเมียอายุสั้นแน่ เขาพยายามอธิบายเสียงหอบเมื่อรั้งคอเสื้อพอหายใจได้

“คุณ...คุณครับ เข้าใจผิดแล้ว”

“เข้าใจผิดอะไร ฉันเห็นคาตาว่าแกกำลังชื่นใจน้องฉัน ไรอัน จิตวิปริต ตายซะเถอะ โอ๊ย!” ร่างสูงเพรียวถูกดันออกเต็มแรงด้วย แผ่นหลังกว้าง สคาร์เล็ตเสียหลักหงายหลังไปกระแทกโซฟา ส่วน คนทำลิ่งไปแอบหลังโซฟาอีกด้าน พยายามสูดอากาศหน้าแดงก่ำ

สคาร์เล็ตลุกขึ้นยืนชี้หน้าแว๊ดใส่แม่จะรู้สึกเจ็บแปลบบริเวณ หัวไหล่ “กล้าผลักฉันหรือ”

คนทำเตียงกลับพร้อมไอโซลิก “จะรอให้ชาติใจตายก่อนหรือไงเล่า ยายโหดใจทมิฬ”

คนถูกกล่าวหาแยกเขี้ยวยิงฟันใส่ “โหดใจทมิฬหรือ ได้...แกตายวันนี้แหละ ไม่ต้องไปรักษาแล้ว” มือบางหยิบทุกสิ่งอย่างรอบกายขว้างใส่ ร่างหนาที่ทำได้เพียงยกแก้อุ้มมาเป็นเกราะกำบังพร้อมกระโดดหนีราว จิ้งจอก

เคตหยิบมือถือขึ้นมาพร้อมมองเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยสมาธิ แน่วแน่ “แก้วน้ำสิบสองใบ แจกันสี่ใบ กระจกหกบาน อ้าว เจ็ดบานแล้ว แก้อีสองตัว ไวน์แปดขวด แชมเปญสองขวด โคมไฟสาม นาฬิกาโบราณหนึ่ง เอ...ไม้กอล์ฟเอามาหวดแบบนี้จะเสียหายไหมนะ จดไปก่อนแล้วกัน หัวไม้หนึ่งหนึ่งอัน เครื่องปั้นดินเผา กล่องดนตรีหยก ตุ๊กตาคริสตัล โทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ ชุดกาแฟ...”

เสียงโครมครามและเสียงของแตกตังนานเท่าไร ปริมาณของ ที่เสียหายก็เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ โดยฝ่ายชายได้แต่วิ่งหลบ ส่วน ฝ่ายหญิงไล่หวดด้วยไม้กอล์ฟแบบเอาเป็นเอาตายจนทั้งคู่ไปยืนเกาะ กำแพงหอบตัวโยนคนละมุม

เคตยิ้ม เอ่ยเสียงใสเมื่อมีโอกาสได้อธิบายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก่อนหน้านี้เสียที “หยุดตีกันแล้ว ดีจัง เล็ตตีเข้าใจผิดนะ พี่ชายแค่ ปีนขึ้นไปขยับหลอดไฟ พอไฟติดพี่ชายเสียหลักหล่นมาทับเคตซึ่งอาสา

ช่วยจับเก้าอี้ให้”

หญิงสาวเงื่อไม้กอล์ฟค้างกลางอากาศเมื่อกำลังจะต๋อยกสอง
ฝ่ายชายดูกรณียกแจกันสูงครึ่งเมตรลอยค้างกลางอากาศเมื่อ
ยกสองกำลังจะมา

เคตส่งยิ้มเอ่ยชมเชย “สมกันจริงๆ เคยอ่านมาจากหนังสือ
วิชาภาษาไทย สามีบรรยายดีกันลูกตกหัวปีท้ายปี เล็ดดีกับพี่ชายต้อง
ลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมืองแน่ ตีกันยับขนาดนี้ แต่ไม่ต้องห่วงนะ เคต
จดไว้หมดแล้ว ประเมินความเสียหายครบถ้วนไม่ขาดสักดอลลาร์”

เธอชอบเรียนภาษา เพราะสามารถอ่านหนังสือหรือดูซีรีส์ได้
โดยไม่ต้องอ่านคำแปลให้เสียอรรถรส

สการ์เล็ทวางไม้กอล์ฟลง เอ่ยเสียงน้อยเพราะเหนื่อย

“เคต เหตุการณ์ตอนนี้คือฉันกับไอ้หัวงูนั้นกำลังจะฆ่ากันตาย
สิ่งที่ควรทำคือห้ามหรือแจ้งตำรวจ ไม่ใช่นั่งจดบันทึกรายการทรัพย์สิน”

เคตมองหญิงสาวตาโต “จะฆ่าพี่ชายทำไม คนนี้สามีพรีเมียมนะ
เคตพามาตามที่เราตกลงกันไง”

สการ์เล็ททิ้งร่างลงบนโซฟา โบกมือไปมาเพราะเหนื่อยเกินกว่า
จะอธิบายให้ยายตำราเรียนเข้าใจในเวลาสั้น

เพลงินที่มองหญิงสาวและสาวน้อยที่เขามาส่งถึงห้องพักด้วย
สีหน้าฉงน พร้อมเรียบเรียงข้อมูลจากที่ได้ฟังหึ่งคู่สนทนากัน เขาโวย
เสียงดัง “พวกเธอลักพาตัวฉันมาทำสามีเธอ ทำแบบนี้กินไปแล้วนะ”

เคตส่ายหน้าหัวือ “เข้าใจผิดแล้วค่ะ พี่ชายเป็นคนขับรถพาเคต
กลับมา รมภ.ด้านล่างก็เห็น บริเวณทางเดินหน้าห้องล็องก็บันทึกไว้ว่า
พี่ชายเต็มใจเดินเข้าห้องมาเอง มองจากรูปการณ์แล้ว ห้องฟังแบบนี้
เคตกับเล็ดดีต่างหากที่ตกเป็นผู้เสียหาย เจ้าของห้องที่ไหนจะฟังห้อง
ตนเอง อ้อ...ในห้องไม่มีกล้องค่ะ”

เพลงินที่ผู้เลวมาเจ็ดคาบสมุทรอำปากค้างมองยายตาใสอย่าง

คาดไม่ถึงว่าเด็กสาวแรก-runตัวแค่นี้จะคิดอะไรแบบนี้ได้ เด็กสมัยนี้
มันร้าย เขาหายใจพิศพาตๆ หยิบมือถือขึ้นมากดเบอร์ตัวน เอ๋เอ๋เสียงรัว
เมื่อปลายสายกดรับ “พี่เมฆช่วยด้วย น้องน้ำถูกลักพาตัว”

เพลิงเมฆา รังสิมันต์ พี่ชายคนโตซึ่งเป็นผู้ใช้คล้ายได้รับโทรศัพท์
เอนร่างพิงพนักโซฟา “เธอ เธอเป็นว่าดูแลตัวเองดีๆ นะ”

“พี่เมฆ น้องน้ำถูกลักพาตัวต้องรีบมาช่วยสิ จะมาอวยพระอะไร
กันอีก”

“น้องน้ำลืมเธอว่าพี่เมฆอยู่แคนาดา จะเหาะไปช่วยทันได้ยังไง
น้องน้ำเป็นคนเก่ง เดี่ยวก็หาทางกลับมาเองได้ พี่เมฆมั่นใจมาก”

เพลิงนทีทำเสียงงอน “ใช้สิ น้องน้ำไม่ใช่คนโปรดของพี่เมฆ
ใช้ไหม ใจดำ”

เพลิงเมฆายิ้มมุมปากเมื่อนึกถึงสีหน้าแงอนของน้องชายคนเล็ก
เอ๋เอ๋ต่อว่าเสียงอ่อน “ถูกกล่าวหาแบบนี้เสียใจนะนี่ พี่เมฆรักน้องเท่ากัน
ทุกคน ต่างแค่อยากกระชับเป็นรายบุคคล แค่นั้นงานยุ่งมาก กลับไป
จะเลี้ยงพิชซ่า”

ตืด...ตืด...ตืด...

นั่นคือเสียงสุดท้ายที่เพลิงนทีได้ยิน

หญิงสาวร่างบางสวมแว่นตาทรงกลมเงยหน้าจากกองแฟ้ม
ถามด้วยสายตา

เพลิงเมฆายิ้มมุมปาก “พี่น้องน้ำของเธอคงพบคู่ปรับที่เลวใ้ไม่ได้
จึงใช้มุกนี้ อยากเห็นหน้าจ้ง คนที่ทำให้ เฟลิ่งนที รังสิมันต์ จนมมได้
ในรอบสิบห้าปี” เด็กผู้หญิงคือสิ่งที่เพลิงนทีรับมืออยากที่สุดและเลวใ้
ไม่ลง ที่มันโหด.มากก็แค่อยากได้ยินเสียงใครสักคนเตือนสติ ถ้าใคร
ลักพาตัวมันไปจริงคงช่วยตาย คนลั่นะที่ช่วย

พันธิตรายิ้มอ่อน “คุณน้ำไม่ใช่คนเลวจริงๆ นีละ ก็แค่เจ้าชู้
ทิ้งงาน ก่อเรื่อง ใช้เงินเปลือง ที่เหลือก็แค่ไหลตามน้ำ”

เพลิงเมฆามองเลขาฯ แล้วถอนใจ “หากเธอไปเป็นเลขาฯ ใ้ห้องน้ำ คงสนุกดีนะ คนหนึ่งหลุดออกนอกกรอบจักรวาลไปไกลลิบ ส่วนอีกคน ก็อยู่ในกรอบขนาดพอดีตัว ตอนจับฉลากเลือกเลขาฯ ฉันคิดถูกแล้ว ที่โก่ง พันธิสมาถึงได้ไปคุมบอสบ้าง แบบใ้ห้องน้ำ ทำงานต่อเถอะ อย่าไปสนใจ หมอนั่นคงแก้ปัญหาได้เหมือนทุกครั้ง” แม้หลังจากนั้น จะมีปัญหาอื่นตามมาอีกเพียบ นั่นก็เป็นเรื่องของอนาคตนี่นา

เพลิงนทียื่นจมูกใส่หน้าจ้อ “พี่บ้าอะไรแบบนี้”

เขามองหญิงสาวที่ไล่หวิดเขาอย่างพิจารณา ระบบความจำ กลับคืนครบถ้วนจึงนึกได้ จิบเบंग เจ้โนตมนี่หว่า ปรายตามองเด็กสาว ที่เขามีน้าใจมาส่งถึงห้องซึ่งเดินกระยองกระแ่งหลบสิ่งกีดขวางที่ เคลื่อนพื้นมาวางถาดเครื่องต้มลงบนโต๊ะกระจกร้าวเป็นทางยาว

“เชิญดื่มน้ำแก้เหน้อยกันก่อนสิคะ เมื่อเรื่องเข้าใจผิดเคลียร์แล้ว เราควรปรึกษาธุระกันต่อนะคะ”

เพลิงนทีมองใบหน้าน่ารักนั้นแล้วเมินหนี เด็กเสบหลอกกันได้ ลงคอบ คอยดูนะ ถ้าพี่น้องคนไหนมีหลานให้เลี้ยง จะเอาซี๊ถ้ายัดจมูก ให้หมด แต่ก่อนลงมือคงต้องเขียนพินัยกรรมสั่งเสียจัดงานศพอย่าง สมเกียรติ หาไม่คงนอนอืดอยู่ในห้องเย็นไปตลอดกาล เพราะบิดา ที่เคารพซึ่งรวมมนุษย์หลานมานานปีคงตรากวัลความดีครั้งนี้ด้วย ลูกของแปดแปดนัด

สการ์เล็ตเอียงคอมองยายตำราเรียนอย่างทำใจ มือบางยื่นไป หยิบแก้วน้ำมาดื่ม แต่ไม่ลืมปรายตามองคู่อริที่เดินมานั่งลงบนโซฟา ผั่งตรงข้าม สีหน้าเหมือนกำลังคิดทำเรื่องชั่ว

“ขอโทษนะคุณที่เข้าใจผิด” ตามเหตุผลเธอควรขอโทษสินะ ที่ซึ่งตัดสินโทษเขาโดยไม่สอบถามให้ดีกว่า

เพลิงนทีเหล่มองคนเอ่ยขอโทษแล้วโล่งใจ เจ้โนตมจำเขาไม่ได้ รอดแล้ว ถ้ารู้ว่าคนที่ตั้งใจขับรถชนจนท้ายรถพังคือเขา คงได้วิ่งรอบสอง

แน่ ขนาดเข้าใจผิดแม้อยังโหดสลดไกร้สเสียขนาดนี้ ถ้าเข้าใจถูกพุงนี้
เขาคงกลายเป็นศพลอยอยู่ในแม่น้ำฮัดสันแน่

“อือ...แค่เรื่องเข้าใจผิดเล็กน้อย” หลอกให้ฟังห้องตนเองจนยับ
สังเวทความผิดไปแล้ว ถ้าไม่อภัยเดี๋ยวจะหาว่าเขาเป็นคนคิดเล็กคิดน้อย
อยากมารัดคอเขาก่อนทำไม คิดเหวอว่าเขาจะวิ่งให้เหนื่อยฟรี วิ่งทั้งที่
ผลที่ได้ก็ออกมาสภาพนี้ไง และเขาก็ไม่ต้องชดใช้เพราะคนทำพังไม่ใช่
เขาลักหน้อย เธอขวังปาทุบตีเองล้วนๆ เรื่องนี้จบไปแล้ว เขาหวังว่า
เจ้ในตมจะจำไม่ได้ไปตลอดชีวิตว่าเขาคือสุดหล่อที่ลานจอดรถ วิ่งรอบสอง
ไม่สนุกแน่

เคตลากแก้อีลื้อเลื่อนตัวเล็กมานั่งคั่นกลางการเจรจา เธอมอง
ทางซ้ายที่ทางขวาที่แล้วส่งยิ้มให้พี่ชายคนดีที่เห็นอ็ควแดงเป็นบั้นจาก
วัตถุชิ้นใดสักชิ้นที่เคลื่อนพื้นอยู่ตอนนี้

“เข้าใจเรื่องกันดีกว่า ที่เคตขอร้องให้พี่ชายช่วยเพราะมีเหตุผล
นะคะ”

เพลิงนทีหันขวับไปมองคนพูด เอ่ยคำนเสียงดัง

“เดี๋ยวนะ พูดใหม่ได้ใหม่น้องสาว เธอหลอกฉันมาต่างหาก”

เคตมองคนถูกหลอกตาปริบๆ “เคตไม่ได้หลอก แค่บอกไม่ครบ”

บอกไม่ครบ! พ่อจ๋าแม่จ๋าช่วยน้องน้ำด้วย เด็กนี้ยกเว้นสักคน
ได้ไหม ขอจับทุ่มลงจากชั้นสามลิบสักทีเถอะ

สคาร์เล็ตมองสีหน้าอยากฆ่าคนของชายหนุ่มแล้วลอบขัน หน้าตา
ผู้ชายคนนี้น่ามองไกลๆ จะว่าหล่อก็หล่อ แต่ก็ไม่ได้หล่อหาไม่ได้อีก
ที่มีเสน่ห์คงเป็นประกายตาสีนิลที่แปรเปลี่ยนไปตามความรู้สึก บุคลิก
นับว่าองอาจ แผงอกกว้าง ไหล่ตั้งตรง เธอเอ่ยตัดบทเมื่อเขาจ้อง
ยายตำราเรียนดาววับ ต้องคิดเรื่องชั่วแน่ นัยน์ตาฟ้องชัดเชียว

“เท่าไรสำหรับรายได้ครึ่งปีของคุณ”

อะไรอีกวะ อยู่ๆ ถามเรื่องเงิน เดี่ยวนะ เมื่อครูเหมือนได้ยิน

ยายบอกไม่ครบบอกว่าเจ้โนตมเลือกเขามาเป็นสามี ผู้หญิงแบบไหนกัน
หาสามีแบบนี้ ซ้ำอยากรู้อีกว่ามีเงินหรือเปล่า แก๊งต้มตุ๋นหรือเปล่านั้น
แบบหลอกก็ให้แต่งงานจับทำประกันแพงๆ แล้วฆ่าทิ้งได้ทั้งเงินประกัน
และทรัพย์สิน

เคตหันไปเชิญชวน “เล็ดตี๊รวยมากนะคะ แพงเท่าไรก็จ่ายไหว
พี่ชายบอกตัวเลขได้เลย เคตจะได้บันทึกไว้ใช้ร่างสัญญา”

เพลงินที่ตั่งสติใหม่ สรุปรูปร่างมาทำอะไรที่นี้วะ มีนไปหมดแล้วนี่

“คุณหมายความว่าจะจ้างผมแต่งงานเป็นสามีครึ่งปีโดยจ่ายไม่อั้น
โถ...แม่คุณ สามีหาไม่ยากหรอก รูปร่างหน้าตาแบบนี้ซ้ำมีเงินด้วย
ลองเดินลงไปด้านล่าง เข้มมากี่คนก็ได้” เขามองสาวสวยรวยทรัพย์สินๆ
สองคนนี่คิดอะไรกันอยู่ เริ่มอยากรู้แล้ว ต่อมเผือกสั้นระริก ต่อมสอด
สั้นระริ้ว ต่อมสาระเนกระพือพ้อๆ

เคตถอนใจ “เล็ดตี๊หาสามีไม่ยาก แต่ต้องหามาแล้วดูดีกว่า
ไบรอัน ทอมสัน นะลิ เท่าที่เคตพิจารณา พี่ชายดูดีกว่าหมอนั้นหลายขุม”

ใบหน้าขบขันของเพลงินที่แปรเปลี่ยน นัยน์ตาสีนิลแลเข้มขึ้น
เอ่ยเสียงเย็น “ไบรอัน ทอมสัน ที่เมื่อสิบเจ็ดปีก่อนเคยต้องสงสัยกักขัง
เด็กสาวสิบห้าคนไว้ส่งเวยกามวิถิตารานานร่วมปี ปัจจุบันเหยื่อยังคง
รักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลทางจิต ส่วนคนผิดลอยนวลเพราะไม่มี
หลักฐาน”

สีหน้าของยายบอกไม่ครบเผยความสนใจในขณะที่เจ้โนตม
เผยชัดว่าใช่ นัยน์ตาคู่คมจึงเล็งเป้าหมายไปที่คนซึ่งน่าจะให้คำตอบได้

เคตหันไปถามสการ์เล็ดอย่างสนใจ “หมอนั้นนิสัยแย่นาดนั้น
จริงๆ เทรอเล็ดตี๊ไม่เห็นเคยเล่าให้ฟังบ้างเลย”

สการ์เล็ดเสทลบทาววับของชายหนุ่มไปที่เคต เอ่ยตามจริง

“เรื่องนานแล้ว เคตยังเด็กจึงไม่รู้ แต่ถึงฉันจะโตกว่าก็รู้อะไร
ไม่มาก แคंबังเอิญได้ยินผู้ใหญ่คุยกัน ว่าไบรอันก่อเรื่อง ผู้ใหญ่

ในครอบครัวหน้าตาเคร่งเครียดกันมาก วิลเลียมซึ่งติดค้างพ่อของ ไบรอันจำต้องช่วย ฉันได้ยินวิลเลียมพูดว่า ถ้าไม่ส่งไปบำบัดจิตก็ต้องส่งไปเม็กซิโก สิบห้าปีห้าหมกลับมานิวยอร์กอีก และห้ามให้ใครรู้ว่า ไบรอันไปที่ไหน หลังจากนั้นก็ไม่มีการเอ่ยถึงเรื่องนี้อีก คงจะคนเดียวกับที่คุณถามแหละ เพราะเรื่องที่ทำฉันรู้แค่ทำร้ายผู้หญิงหลายคน แต่ไม่รู้ทำร้ายแบบไหน”

เคตหันไปมองสีหน้าดูตันของพี่ชายที่เธอพึงใจอยากได้เป็นพี่ชายปริศนิยา งามอย่างสนใจ “สนใจไบรอันเพราะพี่ชายรู้จักเหยื่อหนึ่งในสิบห้าคนใช่ไหมคะ”

เปลิงนที่ปรับสีหน้าเอ่ยชม “เธอยังเด็กแต่ฉลาดนะ เดกาแมน”

สการ์เล็ตต์เอ่ยตามตรง “เคตอายุยี่สิบสามแล้ว เธอมีความผิดปกติบางอย่างจึงแลเหมือนเด็ก แต่สติปัญญาดีอย่างอัจฉริยะนิดหน่อย”

เปลิงนที่หันไปพิจารณาหญิงสาววัยยี่สิบสามที่มองอย่างไร้หน้าจะเป็นเด็กสาวอายุไม่เกินยี่สิบ ถามสีหน้าไม่เชื่อถือ “จริงหรือ”

เคตอธิบายพร้อมรอยยิ้ม “ตอนเด็กเคตป่วยหนัก สงสัยกินยา มากกว่าข้าวจึงไม่โต ยังดีที่เลือดดีเลี้ยงดี โตได้แค่นี้ก็ดีใจแล้ว”

เปลิงนที่เรียกความมั่นใจคืนมาเปี่ยมล้นเมื่อยายบอกไม่ครบ ไม่ใช่เด็ก เสียทำเด็กมันอายน้อยที่ไหนเล่า ใครรู้เสียชื่อตาย เขามองเส้นผมเป็นลอนราวเกลียวคลื่น นัยน์ตาคู่ใส ริมฝีปากแอมยิ้มและใบหน้าน่ารักแบบตุ๊กตาแล้วกุมขมับ แม้จะรู้ว่าอายุยี่สิบสาม แต่มองอย่างไรยายบอกไม่ครบก็เหมือนเด็กอยู่ดีละวะ

เขาหลุบเปลือกตาลงมองแก้วใสในมือ เอ่ยถามสีหน้าสนใจ

“เอละ พวกเธอบอกเหตุผลที่ต้องการฉันเป็นสามี่ครึ่งปีมา หากน่าสนใจ ฉันอาจพิจารณารับค่าแรงครึ่งปีจากพวกเธอ”

สการ์เล็ตต์เอ่ยถาม “สรุปเหยื่อคือคนที่คุณรู้จักใช่ไหม”

เปลิงนที่เหลือบตามองคนถาม ตอบเหมือนจำใจ

“น้องสาวเพื่อนสมัยเรียน”

สการ์เล็ตไม่ถามต่อเมื่อสัมผัสถึงรังสีอันตรายจากชายตรงหน้า ครั้งแรกที่เห็นเขา เธอกับเคตมองเขาเหมือนชายเสเพลที่มีอาชีพแบบว่า ตอนเธอเห็นเขาพยายามลุกออกจากร่างเคต เธอมองเขาเป็นชายโหด บ้ากาม ตอนเธอไล่ตี เขาเหมือนกระต่ายหนุ่มจอมยั่วเย้า ตอนถามถึง ไบรอันนั่นตาเขาเหมือนสัตว์ป่า เวลานี้เขาเหมือนนักธุรกิจมีอาชีพที่มาเพื่อกอบโกย แล้วตัวจริงเขาเป็นแบบไหนกันนะ สการ์เล็ตรีบ บัดความรู้สึกสนใจที่มีต่อชายตรงหน้าทิ้ง มุ่งความสนใจไปที่เรื่องของตนเองก็พอ

“วิลเลียม หมายถึงพ่อฉันต้องการให้แต่งงาน หาไม่จะยกทรัพย์สินให้ เลโอ ทอมสัน ลูกพี่ลูกน้องของตัวเอง และสามีของฉัน ต้องดีกว่าไบรอัน ซึ่งวิลเลียมไม่บอกเหตุผลว่าทำไม”

เคตอธิบายต่อ “เลโอกับไบรอันเป็นพี่น้องคนละแม่ แม่ของเลโอ เป็นน้องสาวของวิลเลียม ส่วนไบรอันเป็นลูกติดพ่อ”

เพลิงนทีดูปลายนิ้วมือไปมากับชายเสื้อเมื่อกำลังใช้ความคิด สรุปล้ำเขาต้องการเข้าใจใส่สารเลวไบรอันก็ต้องเดินบนสะพานที่ สองสาวสร้างให้ เขาใช้เวลาตามหามันมาสิบปี เมื่อสวรรค์ให้ทางเดินนี้มา ก็จะไม่ให้เสียเปล่า

“ตกลงผมรับงานนี้ แต่เราจะต้องไม่ทำให้คุณเป็นฝ่ายเลือกผม แต่ต้องเป็นพ่อคุณต่างหากที่ต้องการผมเป็นชาย”

สการ์เล็ตถามเพราะไม่เข้าใจ “เหตุผล?”

เพลิงนทีเอ่ยถาม “คุณกับผมเคยรู้จักกันไหม เคยเดทกัน หรือเปล่า เคยร่วมกิจกรรมอะไรกันบ้าง แล้วอยู่ๆ เดินไปบอกว่า จะแต่งงานกัน ใครเชื่อก็ป่วยแล้ว”

เคตเอ่ย “เข้าใจแล้ว อีกร้อยอย่าง ถ้าเล็ดดีเลือกมาแล้ววิลเลียม ไม่ปลื้ม ก็จะมีข้ออ้างต่างๆ นานา โดยเฉพาะอาชีพของพี่ชายจะ

กลายเป็นเป้าหั่นที่ เคตพลาดเองที่ลืมนัดถึงขั้นนี้”

เพลงินที่ติดนิ้ว เอ่ยขมยบายบอกไม่ครบที่หัวไวตามหัน

“ที่เธอคิดเกือบถูกแล้วยายตัวร้าย แต่ถ้าจะให้ถูกครบๆ ฉันต้องเป็นลูกเขยที่พ่อเธอยินดีและปฏิเสธไม่ได้ ไม่ว่าจะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม ส่วนเรื่องอาชีพที่ห่วงนะบัดทิ้งไปเถอะ แนะนำตัวอย่างเป็นทางการกันก่อนดีไหมหากจะร่วมมือกัน”

เคตกับสการ์เล็ดหันไปสบตากันแล้วพยักหน้า

“สการ์เล็ด พอร์ตแมน จะเรียกเล็ดดี๊แบบเคตก็ได้ จะเป็นอีกข้อที่วิลเลียมจะเชื่อว่าเราสนิทกันมาก”

“เคต เมสัน มิลเลอร์ เป็นน้องสาวในอุปการะของเล็ดดี๊ แล้วก็เป็นเลขาฯ ส่วนตัวด้วย”

“เพลงินที่ รังสิมันต์ เรียกผมว่ามีเนอรัลน่าจะหนักกว่า...”

สการ์เล็ดมองบรูซตรงหน้าตาค้าง

ในขณะที่เคตปรบมือรัวๆ เอ่ยเสียงปลื้มปริ่ม “นี่ออกแล้วว่าเคยเห็นหน้าพี่ชายที่ไหน มีเนอรัลแห่งซุเวิน สาวๆ ให้ฉายาว่าจิ้งจอกเก้าหางจากเอเชีย โด่งดังและเป็นที่ยอมรับจกคดีใช้มีดเสียบห้องลูกชายนุชชีสมาชิกเพราะแย่งหญิง แต่หลุดคดีเพราะทนายเก่ง เผาโกดังเก็บสินค้าของนักธุรกิจสายสีเทา ไรอัน แม็คเกรเกอร์ แล้วไม่ตายพังรถบรรทุกงานมหรหรรรมยานยนต์ยบร่วมสิบคันแต่ไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหาย ชำได้เงินชดเชยจากการละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ที่อีกฝ่ายขโมยไป แล้วก็ขับรถพุ่งเข้าไปกลางงานแต่งงานของทายาทสาวบ่อน้ำมันโดยไม่มีใครเอาผิด พี่ชายสุดยอดไอเดอลเลย เจ๋งโคตรๆ”

เพลงินที่ทำหน้าไม่ใส่ใจ เอ่ยเสียงโอ้ “ดังขนาดนี้เชียว ผลงานเบาๆ ไม่ต้องชมเชยหรอก ที่เมืองไทยผลงานพีโดเด่นกว่านี้เยอะ”

เสียงค่อนลอยมาทันควัน “เด่นกว่านี้ก็ไม่มื่ออะไรต้องชมแล้ว”

สการ์เล็ดมองหนุ่มสังคมคนดังที่เธอเคยได้ยินเรื่องราวของเขา

จากบรรดาเพื่อนๆ แต่ไม่เคยสนใจจริงจัง เธอถือคติเรื่องของตัวเอง
ก็รุ่นพอแล้ว จะอยากรู้เรื่องคนไม่รู้จักไปทำไม ใครเล่าก็ฟังๆ ไว้ ตอนนั้น
ก็ได้มาเห็นตัวเป็นๆ หมึงสาวหันไปหาคนที่แสดงความปลื้มออกนอกหน้า

“เคตเปลี่ยนคนเถอะ”

คนกำลังปลื้มใจได้พบไอดอลตัวเป็นๆ หันไปมองเจ้าของคำพูด
“ทำไมล่ะ พี่ชายไม่ตีตรงไหนหรือ”

ไม่มีตรงไหนดีตอบง่ายกว่าใช่ สการ์เล็ตพยายามหาคำอธิบาย
ที่เป็นวิชาการสุดๆ “คือ...เขาดีเกินไป”

เคตทำหน้าว่า “ดีเกินไปก็ดีแล้วนี่ ดีขาดไปลึนๆพิจารณา มิเนอร์วัล
เหมาะสมกับเลือดดี่มากมาก สวยหล่อสมกัน รวยพอๆ กัน ข้อสำคัญ
รับมือกับจอมสร้างภาพแบบไบรอันก็ต้องเจ๋งโคตรๆ แบบมิเนอร์วัล
นี่แหละ หาใหม่ดีกว่านี้จะมีหรือเปล่านั้นไม่รู้”

สการ์เล็ตตั้งไม้แข็งชนะทุกครั้งมาทันที “นี่เป็นคำสั่ง เข้าใจไหม
คนนี่ขอผ่าน ไม่เอา”

เพลิงนทีมองหน้าจ้อยๆ ของเคตแล้วหันไปส่ายโหด พอโกรธนี้
ไฟลุกพริบเป็นรถแก๊สคว่ำทับกองไฟเขียว “คุณผู้หญิงครับ ถ้ามผม
ก่อนใหม่ว่าจะตกลงหรือเปล่า”

สการ์เล็ตหันไปจิกสายตาใส่ไอดอลมหันตภัย หากให้หมอนี่
อยู่ใกล้มีหวังเคตเสียคนแน่ ต้องไล่ส่งไปให้พ้นๆ เธอเซิดหน้าเอ๋อ
เสียงหยิ่ง “ไม่จำเป็น ฉันพอใจก็พอ ดีมากแล้ว เชิญกลับไปได้”

หน้อย...ยายตัวร้าย “เสียใจด้วยผมไม่พอใจ ผมตกลงรับงานนี้
ห้ามยกเลิก ใครกล้าค้าน”

สการ์เล็ตหน้าบึ้งตึง ลูกพรวดแหงนหน้าเล็กน้อยเมื่ออีกฝ่าย
สูงกว่า จิกตาขมขู่เอ๋อเสียงเข้ม “ฉันนี่ละกล้า มีปัญญาอะไรไหม”

“อะไรเอ๋ยกระโดดน้ำลงไปแล้วผมไม่เปียก”

“ตัวอะไรก็ได้ที่ไม่มีผม”

“ผิด ผมยืนดูเฉยๆ จะเปียกได้ยังไงเล่า ไม่ได้กระโดดลงไปด้วย ลักหน้อย”

สการ์เล็ตมองคนเฉลยตาขวางแล้วกะพริบตาปริบๆ เมื่อนึกขึ้นได้ว่าไม่ได้กำลังเล่นเกมทายปัญหากันลักหน้อย เธอขู่ฟ่อ “มันใช้เวลาไหม เอาเป็นว่า ฉันขอยกเลิกข้อตกลงก่อนหน้านี้ทุกอย่าง เชิญ”

เพลงินทีถามเสียงอ่อนผลสมนุ่มนวล “แนใจนะ” ถามย้าอีกเมื่อคนไม่ยอมตอบยืนคอแข็ง “แนใจเธอ แนนะ เอาจริงเธอ”

สการ์เล็ตเอ่ยเสียงขุ่นเมื่อถูกเข้าชี้ไม่เลิก “เลิกเข้าชี้แล้วก็กลับไปได้แล้ว เชิญค่ะ”

ห้องเงียบไปอีดีใจก่อนจะมีเสียงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ดังขึ้น ผ่านลำโพงมือถือเครื่องสวยเงวับ เรียกว่าครบทุกอย่างมาแบบระบบสเตอริโอเสียด้วย

เพลงินทียื่นหน้าไปยิ้มซิติใบหน้ายายโหด “คุณคิดว่าผมหยิบมือถือมาโทร. ฟองพีชายอย่างเดียวจริงเธอ ถ้าคุณเปลี่ยนคน ผมจะส่งคลิปเสียงนี้ไปให้สื่อฝ่ายเศรษฐกิจ จะอัปลงโซเชียลด้วย คราวนี้แผนคุณพังยับ ชาวมรดก ช้ายังโดนล้อไปจนแก่ว่า หาสามีไม่ได้ จนต้อง... จูด จูด จูด” ใบหน้าคมลอยไปมาทำท่ายพร้อมรอยยิ้มแห่งชัยชนะ

สการ์เล็ตจ้องโอดอลมหันตภัยตาเขียวปวดอย่างสุดเคือง เสียงบดกรามจนเกรงจะร้าวของเธอคงไม่ช่วยให้ระบบโทะสะได้

“นายมันไอ้จิ้งจอกชั่วร้าย”

เพลงินทีเดินวนรอบร่างหญิงสาวเจ้าปัญหาที่กำลังจะพังสะพาน เขาตั้งตั้งแต่เพิ่งสร้าง พยายามประนีประนอมเพื่อทุกอย่างจะได้ลงตัว

“วินวินนำคุณ ผมได้ในสิ่งที่ต้องการ ส่วนคุณก็ได้สุดยอดสามีเอกบุรุษไปครอง รับรองพ่อคุณจะต้องปลื้มที่ได้ผมเป็นลูกเขย มรดกทุกอย่างจะตกเป็นของคุณคนเดียว นายเสียโออะไรนั่นไม่มีวันสมหวังแน่”

เคตเอ่ยค้ำัน “เลโอคะไม่ใช่เลียว”

สคาร์เล็ตอยากกริตร้องแต่ไม่ใช่วิสัย เอ่ยเสียงลอดไฟพัน

“ได้ นายชนะ แต่จำไว้ถ้านายทำให้วิลเลียมยอมรับไม่ได้ ทุกอย่างเป็นอันจบ นายต้องคืนคลิบเสียงนั้นให้ฉัน”

เพลิงนทีเอียงคอมองหญิงสาวยิ้มๆ “ไม่เอาน่า เล่นแบบนี้ผมก็แพ้สิ คุณคิดเล่นตลกตีวงแวนใส่ไฟผมกับพ่อคุณ เพื่อกำจัดผมโดยไม่ผิดสัญญา เจ้ตืดตีแวนสูงนะนี่”

“เล็ตตี เรียกฉันว่าเล็ตตี ตืดตีบ้าอะไรของคุณ”

เพลิงนทีส่ายหน้า ทำเสียงเบ๊ว “ไม่เอาอะ คนรักกันก็ต้องมีภาษาเป็นของเราเอง เค้าเรียกตัวเองว่าตืดตี ตัวเองอยากเรียกเค้าว่าอะไรหรือ ขอแบบมั่งมั่งๆ น่ารักๆ นะ”

ริมฝีปากอวบสวยสีสดหยักยิ้ม ปรายตามองหมิ่นๆ

“จิ้งจอกชั่วเป็นยังไง มั่งมั่งพอมะ”

เคตซึ่งนั่งเท้าคางเหมงมองอนาคตคู่จิ้นแล้วยิ้ม ถ้าทำให้คู่จิ้นเปลี่ยนเป็นคู่จริง เธอก็จะมีไอดอลเป็นพี่ชาย ได้เห็นอะไรสนุกๆ ทุกวันแบบนี้ไม่ลุ่นไม่ได้แล้ว

อนาคตคู่จิ้นหรือคู่จิ้มไม่มีใครตอบได้ ยืนจิกตาใส่กันราวกับจะก่อสงครามอีกรอบ ต่างฝ่ายต่างจ้องกันไม่มีใครยอมใคร

เคตอ้าปากทวาดเสียงดังแล้วเอ่ยถามน้ำเสียงเกรงใจ

“ถ้าจะหวานใส่กันขนาดนี้ ขออนุญาตสวมแว่นอำพรางแสงออว่าคู่รักได้ไหมคะ หวานมาก”

สคาร์เล็ตแบะปากจ้องชายหนุ่มตาวาว “ถ้าหวานมากกว่านี้คงมีคนนอนตายเลือดอาบร่างแน่”

เพลิงนทีเบ้หน้าใส่ โต้กลับเสียงยียวน “ใช่...ถ้าจะให้หวานจมากกว่านี้ คงต้องนัดหมอต่วน”

หญิงสาวทำหน้ายี้ใส่ “มุกสะเหล่อ แบบว่านัดหมอต่วนเพราะ

น้ำตาลขึ้น เลิกใช้ไปนานแล้วอะ”

คนเล่นมุกสะเหล่อส่ายหน้ารัวๆ “เข้าใจผิดแล้ว น้ดหมอมมา
ฉีดฟอร์มาลีนปกป้องความหวานของคุณให้อยู่ชั่วฟ้าดินสลายไป ผู้หญิง
อะไรหวานจนต้องร้องขอชีวิต”

สการ์เล็ตกระหึบฝ่าเท้าหนาเต็มแรง หัวเราะเยาะเย้ยเมื่อเขา
ยกเท้าหนีแล้วกระโดดขาเดียวราวกับกระต่าย ลีหน้าเหยเกเพราะเจ็บ
เธอแสรังอุทานเสียงหวาน “อู๋ตาย! น้ำตาลร่วงทับหน้าจะหักไปซะ”

ไบหน้าคมยื่นมาแยกเขี้ยวใส่ “มากไปแล้วนะยายโหด”

ไบหน้าสวยเฉียวเซิดใส่ “น้อยนิดแค่นี้มากตรงไหน”

“ผู้หญิงบ้า”

“ผู้ชายเฮงซวย”

“ยายอสรพิษ”

“นายมหันตภัย”

“พอเถอะอะ หยุดแสดงความรักกันได้แล้ว ดีสามแล้วนะคะ
แยกย้ายกันก่อนดีไหม ก่อนความหวานจะท่วมเคตตายตรงนี้”

อนาคตคู่จิ้นก็มอมองหญิงสาวร่างเล็กที่นั่งวางคางบนฝ่ามือทั้งสองข้าง
แหงนมองตาแป๋ว ต่างฝ่ายต่างขยับร่างหนีห่างกันเล็กน้อย เสกกระแอมกระไอกลบเกลื่อน เมื่อนึกได้ว่ากำลังแสดงตัวอย่างที่ไม่ดี
ให้เคตเห็น

สการ์เล็ตห้วงเพราะสติปัญญาของเคตโตตามอายุ แต่พัฒนาการ
ด้านอารมณ์มีพอดีกับขนาดร่างกาย เดี่ยวจะเก็บภาพที่เห็นไปทำตาม

เพลิงนทีกลั่นใจยุติเมื่อมองหยันตาใสกระจ่างของหญิงสาวที่
ไม่ยอมโตตามอายุ ชัดใจที่เขามองเห็นแต่ภาพเด็กสาวมากกว่าสาว
วัยยี่สิบเศษนี่แหละ

เคตขยับกายลุกขึ้น “สรุปว่าเล็ดดีกับมิเนอร์ลตกลงกันได้แล้วนะ
ว่าจะเตรียมเปิดประตูวิวาร์ ค่อยนัดคุยรายละเอียดแผนการขั้นต่อไป

ดีไหมว่าจะทำยังไงให้วิลเลียมยอมรับ”

เพลงินทีซยับไปกระซิบข้างใบหูสการ์เล็ต “ผมคิดไปเองหรือเปล่าว่าเคตสูกอกนอกหน้ามาก”

หญิงสาวเอียงร่างไปตบเสียงเบา “เคตดูซีริสเกาหลีกับละครไทยเพื่อการเรียนภาษา เธอสับสนนิดหน่อยเรื่องความรักของหญิงชาย”

“ทำไมล่ะ”

“ก็แต่ละเรื่องที่เราดู ถ้าไม่แนวคู่กัดก็คู่แค้น เธอจึงตีความว่าพระนางตีกันคือจุดเริ่มต้นของความรัก ฉันคิดว่าหากเธอดูแนวอื่นคงเข้าใจไปเอง แต่ปรากฏว่าเคตอ่านเขียนคล่องแล้วทั้งสองภาษา เวลานี้เปลี่ยนไปดูซีริสจินแทน แนวกำลังภายในทั้งนั้นด้วย ช่วงนี้กัตัญญคุณธรรมนำมิตรพี่น้องร่วมสาบานมาเต็ม”

ทั้งคู่สบตากันแล้วสะบัดหน้าหนีเมื่อนึกขึ้นได้ว่าไม่ได้เป็นมิตรกันขนาดนั้น

เพลงินทีเดินออกจากห้องพักของสองสาวด้วยสีหน้าไร้อารมณ์หันมองประตูห้องที่เพิ่งเดินออกมาซึ่งปิดสนิท แล้วก้าวเท้าเดินไปยังลิฟต์ เขาหันมองเบื้องหลังเมื่อสัมผัสถึงสิ่งมีชีวิต นัยน์ตาคมกล้ากวาดมอง เมื่อทุกอย่างเงียบสงัดจึงเดินเข้าไปในลิฟต์ กดเลขชั้นของตนซึ่งอยู่ชั้นบนนี้เอง เขามองร่างสะท้อนของตนเองในกระจก แต่สิ่งที่เห็นกลับเป็นภาพเหตุการณ์ในอดีต

อดีตเลวร้ายซึ่งเคยเกิดขึ้นที่เขาไม่สามารถลืมได้ ทำได้แค่แสร้งฝังไว้ใต้ความทรงจำเพื่อรอเวลา รอยยิ้มชั่วร้ายเย้ยหยัน

“แม่บอกว่ากฎแห่งกรรมยุติธรรมเสมอ แต่แม่คงลืมไปว่าสมัยนี้คนชั่วมันเยอะ กว่าคิวกรรมจะไปถึง บางคนสวยสุขภาพอายุร่วมร้อยยังเพิ่งจะรับกรรมมาให้เห็นถมเถไป เขาก็แค่ตั้งใจทำความดีสักครั้งเป็นผู้หยิบยื่นผลกรรมส่งให้คนชั่ว ทำความดีครั้งนี้คงได้บุญเยอะแน่ แม่ต้องปลื้ม”

ร่างหอมสูงขยับออกมาจากมุ่มมิด หายใจยาวอย่างโล่งใจ เมื่อ
ไม่ถูกจับได้ นัยน์ตาเรียวยาวสีเขียวมองวัตถุในมือพร้อมรอยยิ้มพึงใจ
“สกายแห่งชิวเวิน ลากก้อนโตจจริงๆ”

3

คู่จิ้น คู่จิ้ม

วิลเลียม พอร์ตแมน ชายสูงวัยร่างท้วมสีหน้าเคร่งขรึม พิจารณาภาพถ่ายของบรูซหน้าตาคมคายผมสีเข้ม ร่างหนาสูงใหญ่ เขาเงยหน้ามองผู้ที่นำมาซึ่งยีนกุ่มมือสีหน้าแววตาฉายความตื่นเต้นชัดเจนน

“แน่ใจหรือว่าผู้ชายคนนี้กำลังคบหากับลูกสาวฉัน”

“แน่ใจครับ คุณสการ์เล็ตต์นัดพบชายหนุ่มคนนี้หลายครั้งแล้วเท่าที่สังเกต เหมือนทั้งคู่พยายามปกปิดความสัมพันธ์”

“ปกปิดอย่างนั้นหรือ จะปกปิดไปทำไม แล้วหมอนี้เป็นใคร”

“ผมตรวจสอบมาแล้วจากรายชื่อเจ้าของรถที่เขาใช้และเพนต์เฮลส์ที่เขาพัก เป็นของนักธุรกิจจากเอเชียแห่งอาณาจักรซูเวน”

วิลเลียมนี้่วหน้า รู้สึกสนใจขึ้นมาทันที “ซูเวนอย่างนั้นหรือ”

เขาหลุดจากภวังค์เมื่อพยายามนึกอะไรบางอย่าง เอ่ยเสียงเป็นงานเป็นการ “นักธุรกิจด้านยานยนต์ ยา อุปกรณ์ทางการแพทย์ และคอมพิวเตอร์นั่นนะหรือ”

“ใช่ครับ เจ้านายรู้จักด้วยหรือครับ”

วิลเลียมหยิบภาพถ่ายไปที่เห็นหน้าชัดที่สุดขึ้นมามอง

“เคยได้ยินมาบ้าง กลุ่มนักธุรกิจคลื่นลูกใหม่จากต่างแดน ไร้เส้นสายและอิทธิพล แต่ประสบความสำเร็จในเวลาไม่กี่ปี น่าสนใจ น่าสนใจ แล้วหมอนี่เป็นใคร”

“ผมสืบมาแล้ว คนที่อยู่หน่วยอร์กเวลานี้คือสกาย ซีอีโอของซูเวน อินฟินิตี้ไฟเซอร์ ส่วนพี่น้องคนอื่นเดินทางไปต่างประเทศหมด โดยเฉพาะน้องชายฝาแฝดของสกายยังไม่กลับจากมิลาน”

วิลเลียมเพ่งมองรูปอย่างสนใจมากขึ้น “หมอนี่มีพี่น้องฝาแฝดด้วย”

“ความจริงพวกเขาเป็นฝาแฝดสองคู่ สกายเป็นแฝดคู่ที่สอง น้องชายฝาแฝดเขาคือมิเนอร์ล คนน้องชื่อเสียงไม่ค่อยดีเท่าไร คดีความที่ดังที่สุดคงเป็นคดีแทงลูกชายวุฒิสมาชิกเมื่อหกปีก่อน มิเนอร์ลมีนิสัยค่อนข้างแตกต่างจากพี่ชายมาก แต่ความสามารถด้านคอมพิวเตอร์ของเขาถือว่าอยู่แถวหน้า”

วิลเลียมเอ่ยชมด้วยสีหน้าพึงพอใจอย่างหนัก

“ไม่น่าเชื่อว่าลูกสาวฉัน พอมีแฟนก็รู้จักเลือก ดี คนนี้แหละ ว่าที่ลูกเขยฉัน”

เลขาฯ คนสนิทเอ่ยสีหน้ากังวล “จะไม่ด่วนตัดสินใจไปหน่อยหรือครับ”

วิลเลียมละสายตาจากภาพถ่ายไปที่ใบหน้าเลขาฯ “ทำงานกับฉัน มายี่สิบปี เคยเห็นสคาร์เล็ตสนใจคบหาผู้ชายสักคนไหม”

เลขาฯ วิยสีลิปห่าสายหน้า

วิลเลียมเอนร่างฟังพนักซึ่งทำจากหนังแกะแท้เนื้อนุ่ม

“สคาร์เล็ตมีอคติต่อซีวิตคู่ ซึ่งนั่นก็เป็นความผิดของตนเอง ซ้ำยังไม่เชื่อถือเรื่องความรักหญิงชาย มองว่าเป็นเรื่องเหลวไหลเพื่อเจ้า

อะไรไม่ร้ายแรงเท่า พอฉันตาย ลูกตัวแสบตั้งใจไปบวชอุทิศตนรับใช้พระเจ้า ลูกบ้าอะไรแบบนี้ ฉันเหนื่อยยากมาถึงทุกวันนี้ก็เพื่อลูกหลาน ถ้าลูกบ้านั้นไปบวชจริงๆ ฉันไม่เห็นเหนื่อยฟรีหรือไง”

เลขาฯ ลอบยิ้ม “เจ้านายจึงยื่นเงื่อนไขเรื่องแต่งงานขึ้นมาเพื่อบีบบุณสการ์เล็ดทางอ้อม แต่จะไม่ใจร้ายไปหน่อยหรือครับ ถ้าจะให้แต่งกับไบรอันหากหาเจ้าบ่าวที่เจ้านายพอใจไม่ได้”

“ฉันรู้ว่าต่อให้ต้องตายสการ์เล็ดก็ไม่มีทางแต่งงานกับไบรอันถึงจะมองข้ามเรื่องไม่ดีที่ไบรอันเคยทำ แต่สองคนนั้นก็ไม่ได้ต่างจากดวงตะวันกับพระจันทร์ แม้จะยอมอยู่ร่วมฟ้าแต่ก็ไม่มีทางโคจรมาพบกัน สำหรับสการ์เล็ด มีเธอต้องไม่มีไบรอัน เพราะเหตุผลนี้ฉันจึงต้องยืมมือไบรอันมากดดันลูกสาวตัวดีสักครั้ง”

ใครอยากได้อัปเดตเด็กเวอร์นั้นเป็นลูกเขย ถ้าจะมีลูกเขยสักคนขอที่เป็นผู้เป็นคนธรรมดาหน่อยเถอะ เขาหวังให้ลูกสาวแต่งงานกับผู้ชายดี ๆ สักคนก็เท่านั้น จึงจำเป็นต้องตั้งเงื่อนไขขึ้นมา ส่วนไบรอันก็แค่เครื่องมือนี่หนึ่งที่เขาควรเรียกค่าตอบแทนหลังเหตุการณ์เมื่อสิบเจ็ดปีก่อน

สาเหตุสำคัญที่สการ์เล็ดจงเกลียดจงชังไบรอันมาจากเคนธน้องสาวในปกครองของเธอ เขาเองก็ทำได้เพียงวางคิกไต้มน้ำที่สการ์เล็ดจะระเบิดขึ้นมาประหัตประหารไบรอันวันใดวันหนึ่ง

วิลเลียมสั่งงานสีหน้าจริงจัง “สิบประวัติครอบครัวนี้มาให้มากที่สุด โดยเฉพาะนิสัยและความสัมพันธ์ในครอบครัว”

“แล้วเรื่องทรัพย์สินต้องตรวจสอบไหมครับ”

“ไม่ต้องลงรายละเอียดอะไรมาก ฉันรวยมากพอจนไม่ต้องใช้วิธีเงินต่อเงินหรอก แค่มอนี่เป็นคนดี รับผิดชอบการงาน มีมารยาท เป็นสุภาพบุรุษให้เกียรติผู้หญิง เท่านั้นก็พอแล้ว ส่วนเรื่องจะรักกันนานแค่ไหน ฉันไม่คาดหวัง แค่มารักกันดีต่อลูกสาวฉันให้มากๆ ก็พอ ถ้าเป็นคนดีจริง ฉันต้องหาวิธีมัดหมอนี้ไว้กับลูกสาวฉันให้ได้”

เลขาฯ ก้มศีรษะรับคำสั่งแล้วถอยหลังเดินออกไป

วิลเลียมหยิบภาพถ่ายได้กรอบสีเงินในลิ้นชักมามอง เอ่ยสีหน้า สะเทือนใจ “ออร์เตอร์ ลูกสาวเรากำลังจะมีครอบครัวแล้วนะ เธอไม่ต้องห่วง ก่อนตาย ฉันต้องหาผู้ชายดีๆ มาดูแลลูกสาวเราให้ได้”

เสียงเคาะประตูห้องทำงานดังขึ้น เมื่อเอย์อนญาตเลขาฯ หน้าห้อง ก็เดินเข้ามารายงาน “มิลเตอร์สกายจากซูเวนอินฟินิตี้ไฟเซอร์มาขอพบค่ะ”

วิลเลียมปรายตามองภาพถ่ายแล้วรีบเก็บใส่ลิ้นชัก อนุญาตเสียงเรียบ “เชิญเข้ามาได้” เจ้าหนุ่มนั้นคงไม่ได้มาเพื่อขอลูกสาวเขาหรอกนะ หรือว่าจะมาหยั่งเชิง ก็ดี จะได้ทำความรู้จักให้มากขึ้น แสร้งทำเป็นไม่รู้แล้วกันเรื่องที่คบกับสการ์เล็ต

นัยน์ตาสีเขียวได้กรอบแว่นมองบุรุษรูปงามสง่าเรียบขรึม สีหน้าคมคายไม่บ่งบอกความรู้สึก นัยน์ตาสีเข้มคมกล้ำมุ่นมั่น ร่ามสูงใหญ่ ภายใต้อู่ตาสีสุภาพบ่งบอกความเป็นผู้นำ วิลเลียมลุกขึ้นยืนเมื่อชายหนุ่มเดินมาหยุดหน้าโต๊ะทำงาน

น้ำเสียงสุภาพยามเอ่ยทักทายแม้สีหน้าจะเรียบเฉย

“สวัสดีครับ ผมสกายจากซูเวน”

วิลเลียมจับมือหนาแกร่งทรงพลังบีบเบาๆ แล้วเอ่ยเชื้อเชิญ

“ตามสบายนะ มีธุระอะไรกับผมหรือครับ”

6 พลันที่มองกองเอกสารและปืนสองกระบอกวางเคียงข้าง กระสุนที่จัดเรียงเป็นคำเตือนว่า ‘ตาย’ แล้วกลอกตาไปมา ในขณะที่สการ์เล็ตและเคตซ็อนรอยยิ้มขบขันไม่มีผิด

“พวกเธอสามคนรู้จักกันตั้งแต่ชาติปางก่อนใช่ไหม รู้จักกันแต่ไม่กี่ชั่วโมงรีนเริงเกินเหตุ”

สการ์เล็ตหยิบมือถือขึ้นมามือถือร้านอาหารสำหรับดินเนอร์คืนนี้

เอ่ยโต้ตอบเสียงเยาะ “อิจจาเหรอจ๊ะ”

เคตที่ง่วนกับเอกสารซึ่งอาสาช่วยพันธิสาท่า เยหน้าชูสองนิ้ว เป็นกำลังใจให้ชายหนุ่มที่ทำหน้าหงิก

ส่วนพันธิสารู้สึกพอใจสองสาวที่บอสแนะนำให้รู้จักเป็นอันมาก เพราะทั้งคู่สามารถทำให้บอสจอมป่วนรู้อยู่ ไม่ไปสร้างปัญหาให้ตามแก้ อีก งานการที่ต้องไวกี่สะสางไปได้มากเมื่อมีเคตอาสาช่วย

เพลงนทีวางแฟ้มลงบนโต๊ะเสียงดัง “ฉันทิว หาอะโรมาकिनน้อย”

พันธิสาปรายตามองนาฬิกาบนผนังห้องเล็กน้อย เมื่อเห็นวาลูกถึงเวลามือเที่ยงแล้ว จึงหันไปเอ่ยถามด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“วันนี้บอสอยากกินอะไรคะ”

เพลงนทีแยกเขี้ยวใส่ “ไม่ต้องทำหน้าที่ชนะเลิศแบบนั้น ทุกอย่างที่ผมทำก็เพื่อสร้างภาพคู่ใจ อย่าคิดว่าผมชูฉันทิวได้ยายเลขาฯ ตัวแสบ”

พันธิสาทันทีหันมาสนใจบอสซึ่งเง่าหลังตัดสายจากร้านอาหารประจำ

“ฉันมีกลิ่นหอกคะ แต่บอสเป็นคนบอกเองนะคะว่าจะตั้งใจทำงาน และปฏิบัติภารกิจคู่ใจไปพร้อมๆ กัน และถ้าผลประกอบการไตรมาสนี้ต่ำกว่าไตรมาสที่แล้ว บอสตายคามือฉันแน่”

“เฮอะ...ยายป่าเถื่อน ซาตินี่ขายไม่ออกแน่”

สการ์เล็ตมองบอสและเลขาฯ ถกเถียงกันอย่างขุ่นๆ สองคนนี้ บอกว่าโตมาด้วยกัน เธอตกใจเล็กน้อยตอนแนะนำตัวเมื่อพบกันครั้งแรก เพราะหญิงสาวเป็นคนเดียวกับญาติของไอ้โรคจิต แต่เมื่อนั้นแสดงความรับผิดชอบเต็มที่แล้ว เธอจึงไม่เอ่ยถึง เพื่อพันธิสาก็จะได้ไม่ลำบากใจ

เคตเอ่ยถามชัดบรยากาศสงคราม “คงกันไปโชว์ตัวงานนี้ใหม่นักธุรกิจแถวหน้าไปกันแยะ วิลเลียมต้องไปแน่”

เพลงนทีเอ่ยชัด “แผนพวกเธอนี้นำเบื้อหน้าย กว่าพ่อตาจะปลื้มฉันคงแก่ตาย ฉันมีแผนสุดยอดเด็ดดวงนำเสน่อ”

สการ์เล็ตต์เอ่ยถาม “แผนอะไร”

เคตและพันธิสาจ้องเจ้าของแผนการอย่างสนใจ

เพลิงนทีกระแอมกระไอสองที่แล้วเอ่ยถึงแผนที่นำภาคภูมิ

“จับวิลเลียมไปปล่อยกลางดงฉลามในทะเล แล้วให้ฉันไปช่วยเราสองคนติดเกาะฝ่าอันตรายด้วยกัน รับรองวิลเลียมต้องตัวสิ้นเทา เพราะตื่นตันลูกเขยคนนี่”

สการ์เล็ตต์เบ้หน้าเมื่อได้ยินแผนการ เธอแขวะเบาๆ อย่างหมั่นไส้

“ตัวสิ้นเพราะหนาวหรือไม่ก็อยากฆ่าลูกเขยทิ้งมากกว่า ประสาทหรือเปล่า วิลเลียมอายุเท่าไรจะให้ไปผจญอันตรายแบบนั้น”

เพลิงนทีทำหน้าดูถูก บ่นพึมพำ พ่อเขาอายุหกสิบกว่ายังไม่ยิ่งลูกไปไหนเลย แคฉลามไม่กี่ตัวจะหวงอะไรนัก เขาเสนอใหม่ “ถ้าแผนผู้กล้าไม่ได้ผล ใช้แผนชายงามกันไหม” กำลังจะอ้าปากอธิบายต่อแต่ถูกขัดคอเสียก่อน

“ตั้งใจทำงานเถอะบอส อย่าคิดอะไรละะเทอะ” พันธิสาสายไปหน้าแล้วก้มหน้าทำงานต่อ ไม่สนใจสายตาทิกกัดของบอส

สการ์เล็ตต์มองชายงามตั้งแต่เส้นผม เอ่ยแนะนำสีหน้าเอาใจ

“กล้าเสนอตัวเนอะ เรียกแผนชายโหดเหมาะกว่าไหม”

เพลิงนทีโต้กลับ “แล้วเธอล่ะสวยตายละ”

“ก็พอตัว นี่กะว่าจะไปประกวดนางงามปีนี้ แต่เกรงใจ”

เพลิงนทีเป่าปากโล่งใจ “โชคดีของผู้คนบนโลกแล้วที่คุณรู้จักคำว่าเกรงใจได้”

สงครามวาทะระหว่างแม่ทัพกับรองแม่ทัพเปิดฉาก พันธิสาและเคตละความสนใจจากกองเอกสารตรงหน้า เอนร่างนั่งฟังโซฟามองผิวเมียดกันแล้วถอนใจยาว

พันธิสาเสนอแนะ “เราเอามีตให้คู่จิ้นจิ้มพุงกันคนละแผลดีไหม จะได้ส่งปลั๊กที่ ตีกันทุกสิบนาที เถียงกันทุกครั้งที้อ้าปากพูด”

เคตล่าหน้า อธิบายเสียงใส “นับเป็นปรากฏการณ์ที่ดีที่มีคูรัก
หวานน้ำแบบสองคนนี้”

พันธิสามองนัยนตาใสชื่อของเคตแล้วพยักหน้าพร้อมยิ้มแหย
หวานแบบนี้อาจถึงตายได้สักวัน หญิงสาวดึงเคตหลบเมื่อวัตถุชิ้นหนึ่ง
ลอยมาทางที่พวกเธอนั่งอยู่

เพลิง

ทุกคนหันไปมองสิ่งมีชีวิตที่วิ่งห่อเข้ามาพร้อมเสียงเท้าและหาง
เป็นพวงสั้นรัวๆ

สการ์เล็ตยื่นมือไปจับขาข้างหนึ่งของสุนัขขนปุยที่กระโดดเกาะเอว
เธอแล้วผลห่างไปวิ่งวนรอบร่างมิเนอร์ลด้วยท่าทางดีใจอย่างบ้าคลั่ง

เพลิงนึกคิดว่าคอลลูกชายให้มันหยุดคลั่ง เอ่ยทักทายพร้อมยิ้มขนมน
อย่างเมามัน “ว่าไงเพลย์บอยลูกพ่อ ไม่เจอกันนานแกพอมไปหรือเปล่า”

“ถ้ากินเนื้ออย่างวันละกิโลยังพอมได้ คราวหน้ามาฝากเลี้ยงผมจะ
ให้มันกินวันละสองกิโล”

เพลิงนที่หันไปส่งยิ้มให้ชายวัยห้าสิบปลาย พ่อบ้านของพี่ชาย
คนโต ซึ่งรับหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงยามเขานำเพลย์บอยไปฝาก

“แกล้งบ่นแค่นี้ทำเป็นใจน้อยนะวิคเตอร์”

“คุณเมฆฝากบอกคุณน้ำว่า จ่ายค่าเสียหายสำหรับของที่พังเพราะ
เพลย์บอยด้วยนะครับ ผมส่งรายการค่าเสียหายให้หนูสาทางอีเมล
เรียบร้อยแล้ว”

“โอโฮ พี่เมฆงกกับน้องนุ่นขนาดนี้เชียว ขอบคุณนะครับที่ช่วยดูแล
เด็กดีของผมให้”

เพลิงนที่มองตามร่างพ่อบ้านของพี่ชายซึ่งเดินจากไปเงียบๆ เขา
หันไปแนะนำสมาชิกคนสำคัญให้รู้จัก

“เส็ตตี้ เคต รู้จักกันไว้สิ นี่เพลย์บอยลูกชายผมเอง”

สการ์เล็ตมองน้องหมาขนปุยสีขาวไล่เจดดำ หน้าดูเหมือนจิ้งจอก

นัยน์ตาสีฟ้าสดใส ใบหูตั้งตรง บริเวณเหนือตาข้างขวามีขนสีดำแผ่เป็นรูปดาวห้าแฉกติดกับขนสีขาวชัดเจน เธอพยักหน้าทักทาย

เคตเดินดิ่งเข้าไปโอบกอดสุนัขขนปุยอย่างเอ็นดู “สวัสดิ์ที่สุดหล่อฉันชื่อเคต เราเป็นเพื่อนกันนะ” หญิงสาวหัวเราะคิกคักเมื่อเพื่อนใหม่ใช้จมูกชี้ขึ้นๆ ภูแก้มทักทาย

พันธิสามองตัวบ่อนทำลายแล้วเอ่ยบอกบอส “รอบนี้ค่าเสียหายสองล้านค่ะ เพอร์นิเจอร์ห้องนั่งเล่นและห้องดีมซาฟยับ แล้วก็มีการปรับในบ่อตายไปหกตัว ส่วนผลงานชุดสวนคุณเมฆบอกว่าเป็นส่วนลดไม่ต้องชดใช้”

เพลิงนทีก้มมองลูกชายที่กำลังประจบเคตอย่างหมั่นไส้

“ถ้าพ่อล้มจมเพราะแกเมื่อไรจะรู้สึก ไอ้เพลย์บอย”

พันธิสាប់ไม่เกรงใจ “บอสจะคิดมากไปทำไม พฤติกรรมของเพลย์บอยก็มาจากคนเลี้ยงนั่นละ เสียหมาหมดแล้ว เปลืองเงินด้วย”

เธอสะบัดหน้าใส่หมาที่มีค่าครองชีพแพงพอๆ กับเงินเดือนเธอ ต่างกันที่เธอทำงานคุ้มค่า ส่วนมันตัวบ่อนทำลายของจริง

เคตกับพันธิสพาเพลย์บอยไปเล่นที่สวนข้างห้องอาหารเพื่อให้คู่จิ้นกินอาหารสะดวก ทั้งห้องจึงเหลือเพียงสองหนุ่มสาวที่จับมือเป็นพันธมิตรกัน

เพลิงนทีมองหญิงสาวซึ่งใช้ส้อมเขี่ยอาหารไปมา “จะกินก็กินดิๆ อาหารทุกมื้อมีค่า อย่าเขี่ยเล่น”

สการ์เล็ตเหลือบตาขึ้นมองคนที่ม้วนเส้นสปาเกตตีใส่ปากเสียงดังซวบๆ หลังจากบ่นเธอจบ หนึ่งอาทิตย์ที่รู้จักกัน เธออ่านผู้ชายคนนี้ไม่ชัดเจน จะเลวก็ไม่แน่ใจ จะดียิ่งไม่มีทาง นิสัยเขาคลายผีเข้าฝือออกบอกไม่ถูก แต่ที่แน่ๆ พูดยไม่เข้าหูชวนโมโห

“ฉันถามจริงๆ นะ ที่คุณร่วมมือกับฉันเพื่อหาเรื่องป่วนชีวิตไปรอันเล่นเท่านั้นจริงหรือ”

เพลงนทีจิ้มหมึกตัวอวบขาวใส่ปาก มองนัยน์ตาคู่สีเขียวที่แฝง
ความไม่แน่ใจ เขายิ้มแล้วจิ้มหอยเชลล์ใส่จานมนุษย์ช่างสงสัย

“คุณคงไม่คิดว่าเพราะผมพิศวาสคุณหรอกใช่ไหม”

มือบางทิ้งช้อนล้อมลงบนจานเสียงดัง จ้องมนุษย์ปาก
ไม่สร้างสรรค์ตาขุ่น

เพลงนทีเอ่ยประนีประนอมพร้อมหยิบช้อนล้อมใส่มือหญิงสาว
อย่างเอาใจ “หยอกนิดคิดอะไรมาก ต่อให้ผมกินดีมังกรมาก็มีกล้าคิด
แบบนี้กับคุณหรอก ผมเกรงอายุสั้น”

“คิดได้แบบนี้ก็ดี แล้วที่ฉันถามจะตอบได้หรือยัง”

“ผมก็แค่หมั่นใส่เมื่อได้ยินชื่อมัน รู้สึกครั้นเนื้อครั้นตัวราวกับ
จะเป็นไข้ หน้ามืดตาลายหูอื้อ คิดว่าถ้าได้ระบายอารมณ์กับไอ้สาวเลว
ไบรอัน อากาศพวกนี้คงหายไป ก็เท่านั้น ไม่มีอะไรมากกว่านั้น”

เขาจิ้มเกือบใส่ปากเคี้ยวตุ้ยๆ สีหน้าเอิร์ดอ่อยเต็มที

สการ์เล็ตมองสีหน้าจริงจังของมิเนอรัลแล้วจงด้วยคำพูด เพราะ
ความในใจจะบีบคั้นอย่างไรก็ยากจะเปิดออก “หากไบรอันเคยทำเรื่อง
ที่ผิดต่อคุณ ถูกสั่งสอนบ้างก็สมควรแล้ว”

เพลงนทียิ้มรับความเห็นของหญิงสาว รอยยิ้มชั่วร้ายแย้มพราย
เต็มหน้าเมื่อสการ์เล็ตก้มมองจานอาหาร สะพานแห่งนี้แข็งแกร่งไม่ใช่
เล่น เขาขุดข้อมูลของวิลเลียมจนพurun นิยามได้สามคำ รวย รวย และ
รวย ส่วนลูกสาวนิยามได้สองคำเหมือนกัน ร้ายกับแรง

“ผมถามจริง คุณไม่มีคนที่ชอบบ้างเหรอ”

“ไม่มี ผู้ชายคนแรกที่ฉันเห็น ชีวิตคู่ล้มเหลวสามครั้งรวด เพื่อน
สมัยเรียนก็ไม่น่าฝากอนาคตด้วย อยู่เป็นโสดทำประโยชน์ให้ตนเอง
ดีกว่า แล้วคุณล่ะ มีคนที่ชอบแล้วหรือยัง”

เพลงนทีเสยหีบแก้วน้ำมาดื่ม แสร้งเป็นไม่ได้ยิน สูดหายใจต้อง
ยอมแพ้เมื่อสายตาคาดคั่นของคนถามจ้องเขม็ง “บอกตรงก็ได้ มีแล้ว”

ซ่อนในมือสคาร์เล็ตหยุดนิ่งไปเสี้ยววิ แล้วทุกอย่างก็กลับมาเป็นปกติ เธอมองใบหน้าคมที่ยากจะคาดเดาว่าอีกฝ่ายคิดอะไรอยู่ เอ่ยเตือนจากใจจริง “ถึงฉันจะไม่ศรัทธาความรักของหญิงชาย แต่ก็ให้เกียรติความรู้สึกของคนอื่น ถ้าคุณมีคนรักอยู่แล้ว ความสัมพันธ์ของพวกคุณอาจเกิดปัญหาหากเราร่วมมือกันตามแผน”

เธอเคยเห็นมาแล้ว อารมณ์หึงหวงคือด้านมืดที่ได้แถมมาจากความรัก รักมากหึงมาก หึงมากหวงมากจนกลายเป็นไร้สติ จุดจบสุดท้ายของความรักของหญิงชายหลายคู่ไม่สวยงามเท่าใดเลยเมื่อมีความหึงหวงเข้ามาแทรก

เพลิงนทีนิ้วหน้าเล็กน้อยเมื่อเห็นประกายตาเอื้ออาทรของหญิงสาวที่เขานิยามว่าจอมโหด “ผมมีคนที่ชอบอยู่ก็จริง แต่ไม่มีปัญหาแน่เพราะเราเชื่อใจกัน”

สคาร์เล็ตพยักหน้า ออการู้อัง ผู้หญิงแบบไหนที่คนแบบหมอนี่รัก เธอบัดความอยากรู้ทิ้งเมื่อคิดว่าไม่ควรเข้าไปในชีวิตผู้ชายคนนี้มากกว่าผลประโยชน์ที่มีร่วมกัน หวังแค่เธอคนนั้นจะไม่เสียใจหรือเข้าใจผิดก็พอ

“ฉันสงสัย ทำไมคุณต้องมาซ่อนตัวที่บ้านสาด้วย”

“บ้านสาเหมาะแล้ว ถ้าผมอยู่ทำงาน เลขฯ ผมจะได้เลิกตามล่าเด็ดหัวให้เสียแผน บอกตามตรงนะ ไม่ว่าแผนอะไรก็พังหมดถ้ามียายสาไล่ล่าราวกับนักล่าร้อยศพอยู่ด้านหลัง ยายนี่เป็นผู้หญิงคนเดียวในบ้านผมที่ฝึกมาเพื่อเป็นนักล่า ขนาดพี่ชายคนโตผมที่ว่าแน่แย้งลับตาข้างยามยายสาคลั่งขึ้นมา อีกข้อ นอกจากการปรากฏตัวในที่สาธารณะของเราสองคน จะไม่มีใครพบมิเนอร์ลแห่งซุเวนที่ยังไม่กลับจากมิลานเด็ดขาด”

“แต่ข้อมูลพวกนี้เขื่อง่ายจะตายไป แค่เข็กรายชื่อบุคคลเข้าออกที่สนามบินก็พบแล้ว อีกอย่างคืนนั้นเพื่อนๆ คุณก็เห็นนี่ว่าคุณกลับมาแล้ว”

“ชื่ออื่นอาจจะเข้กง่าย แต่ชื่อผมหาไม่ง่ายหรอก เชื่อใจสิ”

เขายิ้มเมื่อหญิงสาวมองมาสีหน้าไม่เชื่อถือ

“ยอมเปิดเผยความลับก็ได้ ก็แค่แฮ้ระบบคอมพิวเตอร์ เปลี่ยนชื่อเจ้าของที่นั่งซึ่งบินไปมิลาณเมื่ออาทิตย์ก่อนเป็นผม ผมก็ยังคงอยู่ที่มิลาณต่อไป”

“หมายความว่า คุณจัดฉากว่าตนเองบินกลับไปมิลาณอีกครั้ง หลังจากกลับมาร่วมงานเลี้ยงสละโสดของเพื่อน”

นักธุรกิจหรือนักการกรรมนี เธอคงไม่ได้สุ่มเลือกตัวอันตรายมาหรอกนะ สคาร์เล็ตยิ้มกลับเคลื่อนไหวเมื่อเขาเลิกคิ้วสูงเหมือนอยาการู้ว่าเธอคิดอย่างไร

หญิงสาวรีบถามกลับเพื่ออำพรางความคิด “แล้วทำไมต้องทำแบบนี้ล่ะ”

เพลิงนทีเอนร่างพิงพนักเก้าอี้ มองหญิงสาวตรงหน้ายิ้มๆ

“เพราะผมมีเงาที่ยอดเยี่ยมซึ่งไม่มีใครกล้าปฏิเสธไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามไปทีใด ไม่ยกเว้นแม้แต่พ่อคุณ รวมทั้งศัตรูของเราจะต้องไม่รู้ว้่า เพลิงนที รังสิมันต์ คือชายที่คุณจะแต่งงานด้วยจนกว่าจะถึงเวลาอันควร”

“ถึงจะเข้าใจไม่ถึงสามส่วน แต่จะไม่รู้่นวายนแล้วกัน ในเมื่อเราลงเรือลำเดียวกันแล้ว คนที่ช่วยฉันได้ก็มีแค่คุณ จะให้ทำอะไรบอก”

เพลิงนทีเงยหน้ามองใบหน้ารูปไข่หงส์ นัยน์ตาสีเขียว จมูกเรียวยาวรับกับริมฝีปากอวบสีลูกพีช ซึ่งถูกล้อมกรอบด้วยเรือนผมหยักเป็นลอนสีดำ เป็นครั้งแรกที่มีใครสักคนเชื่อใจเขาโดยไม่กังขาถึงผลสำเร็จหรือวิตกกังวลถึงผลเสียที่จะตามมา พี่ชายสามคนถึงจะไวใจยกตำแหน่งซีโอโอให้ แต่ก็คอยส่งสัญญาณเตือนอ้อมๆ เสมอว่าอย่าเหลวไหล พ่อแม่แม่จะไม่เข้ามาท้าวท่ายแต่ก็ย้ำพี่ชายทั้งสามให้ดูแลน้องสาวคนเล็กก็เอ่ยปากเตือนทุกครั้งว่าอย่าก่อเรื่องเพราะเป็นห่วง

ผู้หญิงคนนี้เป็นคนแรกที่วางชีวิตไว้ในมือเขาอย่างเต็มใจ

“ทำไมผมคุณเป็นสินี”

สการ์เล็ตต์จับปลายผมซึ่งเพิ่งไปทำมา บอกยิ้มๆ

“เคตจอมจู้้น บอกว่าครอบครัวคนไทยอาจไม่ชอบสะใภ้ต่างชาติ แม้จะเป็นเรื่องสมมุติ แต่ทำให้ผู้ใหญ่พอใจดีกว่า เด็กก็คิดไปตามประสาเด็ก คุณอย่าใส่ใจเลย”

“สวยดี ผมสินีเข้ากับรูปหน้าคุณนะ เคตเข้าใจคิด”

“ชอบคุณที่ชม” สการ์เล็ตต์เสตักอาหารกินกลบเกลื่อนความรู้สึก วาบหนึ่งที่เปลอสบตาคมกริบของเขา

ทั้งคู่หันมองไปยังทิศที่มีเสียงโครมครามดังแทรกบรรยายกาศ แปลกๆ ที่เกิดขึ้น ภาพที่เห็นคือ เพลย์บอยกำลังวิ่งลุยสวนดอกไม้ในน้อยๆ ของพันธิสรา โดยเจ้าของชิ้นนี้ใส่หน้าตะโกนชูผ้าอยู่บนเก้าอี้เหล็ก ส่วนเคตรัดเอวบางของพันธิสราไว้แน่นพร้อมเอ่ยห้ามเสียงดัง

“สาใจเย็นๆ เพลย์บอยไม่ได้ตั้งใจหรอก”

พันธิสราหาได้ใส่ใจต่อคำขอของเคตแต่อย่างใด ซ้ำยังถลึงตาใส่หมาตาขวาง “แกตายแน่ไอ้ตัวบ่อนทำลาย สวนฉันใช้เวลาตั้งนานกว่าดอกไม้จะโตออกดอกแบบนี้ ใครให้แกลุยเล่นนะ”

“สาให้อภัยมันเถอะ เพลย์บอยแค่จะจับผีเสื้อ ไม่ได้ตั้งใจพังสวนสาหรอก เตียวเคตช่วยปลูกใหม่ละ นะ”

“เคตปล่อย วันนี้สาต้องจับมันตอนให้ได้ แกมานี่ซะดีจ้ะ ไอ้ตัวแสบจะให้ฉันตอนหรือตัดคอแกเลือกมาเลย”

เพลิงนทีและสการ์เล็ตต์หันกลับมามองหน้ากันแล้วหัวเราะกับความวุ่นวายที่เกิดขึ้น เจ้าของหมาลุกขึ้นเดินออกไปห้ามศึกเพราะเป็นห่วงลูกชายจะถูกเลขาฯ ฆ่าตัดตอน สการ์เล็ตต์มองตามร่างสูงใหญ่ที่เลื่อนประตูกระจกออกไป เธอมองภาพสุนัขขนปุยวิ่งมาแอบข้างท่อนขาแกร่งของผู้เป็นนาย ส่วนเจ้าของสวนที่พังเพราะความซนยัง

พยายามจะเข้าไปจัดการเจ้าจอมชน โดยมีร่างเล็กๆ ของเคตกอดเอว
ไม่ปล่อย

ภาพแบบนี้เธอเพิ่งเคยสัมผัสครั้งแรกในชีวิต ดูุ่นวายหนักหนา
แต่กลับไม่น่ารำคาญเท่าไร

สการ์เล็ตหัวเราะเสียงดังเมื่อพันธิสหลุดจากการกอดรัดของเคต
แล้ววิ่งไล่เจ้าหมาแสนซนซึ่งวิ่งหนีชนตั้งท่าทางสนุกสนาน มันคงคิดว่า
พันธิสเล่นด้วย คราวนี้ไม้โซ่แค่แปลงดอกไม้ที่พัง กระถางต้นไม้และ
ของตกแต่งลุ่มระเนระนาดโครมคราม โดยมีเจ้าของหมาส่งเสียงเชียร์
หมาตบให้หนี ส่วนเคตตะโกนเชียร์พันธิสให้จับหมาให้ได้

“ผู้ช่วยประหลาดกับหมาจอมทำลายล้าง มองๆ ไปก็น่ารักดี
อย่างน้อยเคตก็มีเพื่อนเล่น ไม่เอาแต่กัมหน้ำกัมตากับหนังสือหาเรื่อง
เรียนนั่นนี่ไปวันๆ สมองเห็น้อยตายพอดี”

วิลีเยี่ยมจรดปลายปากกาเห็นชื่อลงบนเอกสารแล้วส่งให้เด็ก
รุ่นลูกซึ่งนั่งรอดด้วยสีหน้าเรียบเฉย “ผมยินดีมากที่มีส่วนกับงานการกุศล
ครั้งนี้ เป็นเกียรติมากครับ”

เพลิงเวหารับเอกสารวางลง “ขอบคุณมากครับ”

วิลีเยี่ยมมองชายหนุ่มตรงหน้าอย่างพอใจ ทั้งรูปร่างหน้าตา
กิริยามารยาท โดยเฉพาะวิสัยทัศน์ที่หนุ่มมองด้านธุรกิจ คุยด้วยไม่นาน
ก็พอมองออกว่าเจ้าหนุ่มนี้มีดีมากกว่าที่คิด ไม่คิดว่าลูกสาวตัวดีจะ
ตาแหลมขนาดนี้ ลองหยั่งเชิงสักหน่อย “ผมได้ยินชื่อเสียงของนักธุรกิจ
คลื่นลูกใหม่ของซูเวนมาพอสมควร พอได้พบไม่ผิดไปจากเสียงเล่าลือ
จริงๆ”

เพลิงเวหาก้มศีรษะรับคำชมตามมารยาท “เราเป็นแค่ นักธุรกิจ
เล็กๆ ที่สนุกกับงานที่ทำ ประกอบกับความสามารภในสิ่งที่ชำนาญ

ผลจึงออกมาประสบความสำเร็จกว่าที่คิด”

ไม่แสร้งถ่อมตัวซะด้วย น่าสนใจ น่าสนใจ “ผมชอบคนรุ่นใหม่แบบพวกคุณนะ ทำให้นึกถึงอดีตของตัวเอง ว่าแต่คุณมีครอบครัวหรือยัง”

“ยังครับ แต่มีคนสำคัญแล้ว”

วิลเลียมยิ้มกว้าง “ผู้หญิงคนนั้นโชคดียิ่งๆ ที่ได้พบคนเก่งแบบคุณ หวังว่ามีข่าวดีเมื่อไรจะเชิญผมไปร่วมงานด้วย”

เพลิงเวหายิ้มเล็กน้อย “ขอบคุณครับ” ร่างสูงลุกขึ้นพร้อมแพ้มเอกสาร ยื่นมือไปจับมือหนา “ยินดีที่ได้พบและขอบคุณสำหรับความร่วมมือ แล้วพบกันใหม่ นะครับ”

“แล้วพบกันใหม่มีสเตอร์สกาย ถ้ามีอะไรให้ช่วยติดต่อมาได้เสมอ หรือวันไหนว่างมากคุยกับคนแก่บ้างนะ ผมไม่ค่อยพบคนหนุ่มคุยสนุกแบบคุณมากนัก”

“ผมยินดีรับคำเชิญ”

วิลเลียมมองแผ่นหลังกว้างใต้เสื้อสูทสีสุภาพ ศีรษะใต้เรือนผมสีเข้มตั้งตรง ท่วงท่าการเดินองอาจดั่งราชสีห์ เจ้าหมอนี่ถ้าได้มาเป็นลูกเขย เขาอนตายนอนหลับสนิทแน่ เขามองเลขาฯ ซึ่งเปิดประตูเข้ามาสีหน้าตื่นตระหนก ถ้าไอ้หมอนี่เลิกตื่นตูมเมื่อไร ก่อนตายเขาคงนอนหลับฝันดีแน่

“เจ้านาย มีสเตอร์สกายมาทำไมครับ ผมเดินสวนกับเขาหน้าโต๊ะเลขาฯ หน้าห้องนี่เอง ตัวจริงหล่อสุภาพงานดีมาก”

“ถามจริงๆ เอะ นั่นว่าที่ลูกเขยฉันหรือว่าที่ลูกเขยแก ตื่นตูมได้ทุกเรื่องสิน่า”

เลขาฯ ยิ้มเหย “ขอโทษครับ ผมตื่นตื่นไปหน่อย ว่าแต่เขามาทำไมครับ”

“ไม่มีอะไรหรอก เขามาธุระนิดหน่อย คงไม่คิดว่าเขามาขออนุญาต

แต่งงานกับสการ์เล็ตทรอกไอซ์ใหม่” วิลเลียมส่ายหน้าเมื่อเลขาฯ หัวเราะกลบเกลื่อน ถ้าพ่อของเจ้านี้ไม่ใช่เพื่อนสมัยเรียน อยากจะทุบสักตุบเหมือนกัน วิลเลียมกระดิกปลายนิ้วเรียกเลขาฯ เข้าไปใกล้ๆ เมื่อใกล้พอสมควร เขาก็เอ่ยสั่งงานพร้อมรอยยิ้ม “เข้าใจที่สั่งไอซ์ใหม่”

“เข้าใจครับ รับรองผมจะจัดการให้เรียบร้อย”

“ดีมาก อ้อ...หาทางติดต่อซื่อโอใหญ่ของซูเวนด้วย เคยได้ยินว่าคนไทยเคารพพี่ชายคนโตเฉกเช่นบิดา สนทนกันไปอาจมีประโยชน์”

เมื่อเลขาฯ เดินออกไป วิลเลียมก็เปิดลิ้นชักหีบภาพแอบถ่ายของชายหนุ่มที่เพิ่งกลับไปมาดูอีกรอบ “ในที่สุดลูกเขยในฝันก็มาสักที นี่กว่าจะแก่ตายก่อนได้เห็นเสียอีก แต่แหม เจ้าหนุ่มนี้เวลาอยู่กับสการ์เล็ตก็ดูว่าเรื่องดีนี่นา ทำไมเวลาคุยกับเราทำทางแครงขริมั่นกะหรือจะเกร็งว่าที่พ่อตาแบบเรา ซูเวนไม่ใช่ลูกหนี้ธนาคารไหนสักแห่ง จะใช้เงินปีให้แต่งงานเร็วๆ ก็ไม่ได้ซะด้วย เสียตายน่าจะมากกว่าเงินสักสี่ห้าร้อยล้าน มีลูกเขยรวยนี่ก็ทุกซนะ ใช้เงินข่มไม่ได้”

ป้านเดี่ยวขนาดพื้นที่ใช้สอยหนึ่งพันตารางฟุตหลังนี้พันธิสฯ ไถเงินพี่น้องมาซื้อ เพราะชอบอยู่บ้านที่มีบริเวณ ไม่ต้องแชร์กำแพงหรือผนังร่วมกับใครเหมือนคอนโดฯ หรือทาวน์เฮาส์ พี่น้องคนอื่นจึงช่วยลงขันซื้อเป็นบ้านพักของครอบครัวไปในตัวหรือไว้รับรองยามพ่อแม่มาเที่ยว ในขณะที่พี่น้องคนอื่นเลือกไปพักคอนโดฯ ใกล้ที่ทำงานว่างๆ หรือวันสำคัญจะนัดมารวมตัวที่บ้านหลังนี้สักครั้ง

แม้บ้านหลังนี้จะสร้างมาตั้งแต่ปีสองพัน แต่ไม่มีปัญหาสำหรับการรีโนเวทใหม่หมดโดยใช้สถาปนิกมืออาชีพจัดการให้ ผลที่ได้คือบ้านหลังใหม่ในโครงสร้างเดิมที่สว่างไสวกว้างขวางมากขึ้น อากาศถ่ายเทได้ดี และมีสไตล์เรียบหรูสมใจเจ้าของบ้าน ภายในบ้านถูกแบ่ง

พื้นที่การใช้งานแบบเปิด ส่วนใหญ่เน้นพื้นที่บริเวณห้องนั่งเล่น ห้องครัว และห้องอาหารซึ่งตกแต่งด้วยเซานเดอเลียร์เหนือโต๊ะอาหาร เฟอร์นิเจอร์อื่นๆ พยายามเลือกให้กลมกลืนกับบรรยากาศ แต่เน้นประหยัดเพราะแทบหมดตัวถ้วนหน้ายามควักกระเป๋าจ่ายค่าบ้านและที่ดิน

เวลานี้บ้านของเธอถูกบอสยึดไปเป็นที่พำนักชั่วคราว พันธิสามองสีหน้ารีนเริงของบอสแล้วตัดสินใจถามตามตรง เพราะพอจะเดาเรื่องราวที่บอสพาตัวเข้าไปสนิทสนมกับสองพี่น้องต่างสายเลือดคู่ นั้นได้

“บอสยังไม่ลืมเรื่องนั้นอีกหรือ”

“เคยลืมไปแล้ว แต่दनกินมากฝันถึงขึ้นมาอีก”

สีหน้าอ่อนใจของเลขาฯ ฉายชัด “สักกับบอสโตมาด้วยกัน อย่าโกหกดีกว่า บอสเคยให้สัญญากับคนในบ้านว่าจะปล่อยวางเรื่องนั้น แต่จริงๆ แล้วบอสแค่รอเวลาใช่ไหม”

เพลิงนทีเหลือบตามองหน้าเลขาฯ แล้วหลุบเปลือกตาลง

“ฉันก็ไม่ได้ผิดสัญญาที่นี่นา ตอนนั้นฉันอายุยังไม่เต็มยี่สิบ หนังสือก็ยังเรียนไม่จบ จะไปทำอะไรได้”

พันธิสพยักหน้าเห็นด้วย “ก็จริง แต่...เอ๊ะ...เดี๋ยวนะ หมายความว่าตอนนี้อายุสามสิบกว่าเรียนจบแล้วจะทำอะไรก็ได้ใช่ไหม”

“ถูก แต่ฉันก็ไม่ได้ผิดสัญญาที่นี่นา ตอนนั้นฉันไม่ได้สัญญว่าจะปล่อยวางไปตลอดชีวิตเสียหน่อย จะโทษก็ต้องโทษที่ฉันนอนฝันถึงเรื่องในอดีต พอฝันถึงก็เลยวางไม่ลง คิดว่าจะถือไว้จนกว่าจะพอใจค่อยโยนทิ้ง”

หลังจากยับเยินแล้วใช่ไหมล่ะ คนบ้าอะไรคิดแผนร้ายเพราะฝันเรื่องแฉเรื่องแฉลไปทำชั่วละถนदनัก พันธิสามองชายหนุ่มที่ดื้อจันที่สุด ในครอบครัวแล้วถอนใจ “ความรุนแรงระดับไหนสำหรับกรณีนี้”

“เบาบางไว้ปีกเดียวละ คนมีคุณธรรมสูงล้ำแบบฉันจะไปทำเรื่องร้ายแรงอะไรได้”

เลขาฯ มองคนคุณธรรมสูงล้ำด้วยสีหน้าไม่เชื่อถือ

“บอกตามตรงในฐานะเพื่อนวัยเด็กนะ บอสจะแฉจะแหลกับคนทั้งโลกอย่างไรก็ได้ แต่อย่ามาแฉกับคนที่เห็นความชั่วร้ายของบอส มาตั้งแต่ลิบขวบ อย่าพูดถึงคุณธรรมเลย คีลห้าห้องให้ครบโดยไม่สลับกันก็หรูแล้ว”

“อย่ามาดูถูก ทำไมฉันจะห้องไม่ครบ หนึ่งห้าหมโกหก ถ้าเพื่อเอาตัวรอดก็โกหกได้ สองห้ามีขี้ ถ้าถูกผ่าไม่อยู่ก็ไม่มีปัญหา สามห้าดื่มเหล้า แต่ถ้าเป็นเบียร์หรือไวน์ก็แจ่มจ้า สี่ห้าฆ่าสัตว์ แต่คนไม่ใช่สัตว์ ฆ่าได้สบายมาก ทำห้าปล้นชิง แต่ถ้าใครเต็มใจให้ก็รับๆ มา เป็นไงครบไหม”

เจริญมาก ศาสนามัวหมองเพราะบอสนี่แหละ “คีลห้าห้องแบบนี้ที่ไหนกัน ถ้ามจริงเถอะ บอสรู้ลึกละอายหรือรู้สึกผิดบ้างไหมเวลาทำเรื่องไม่ดี แบบวูบวาบสักนิดสักหน่อยมีไหม” คุณธรรมสูงล้ำอะไรบาปท่วมตัวละไม่ว่า

คนคุณธรรมสูงล้ำทำหน้าที่ครุ่นคิดนิตหนึ่งแล้วส่ายหน้า

“ก็ไม่นะ ไม่เห็นรู้สึก”

“เอาที่สบายใจเถอะ”

พันธิสาหยิบมือถือมากดรับเมื่อมีสายเรียกเข้า “สวัสดีค่ะคุณเมฆ มีธุระอะไรกับสาหรือคะ” หญิงสาวเบี่ยงมือถือออกจากใบหูเมื่อเสียงกัมปนาทลั่นสะเทือนแก้วหูดังลั่น เธอรีบกดเปิดสปีเกอร์โฟนแล้ววางมือถือลงกลางโต๊ะราวถ่านร้อน

“ยายสา เธอบอกมาซิว่า ไอน้องตัวหายนะของฉันมันก่อเรื่องใหญ่โตแบบนี้ได้ยังไง”

เลขาฯ และบอสเลิกคิ้วสูงใส่กัน บอสทำมือทำไม้ส่งสัญญาณว่า ยังไม่ได้ทำอะไรเลย พันธิสาแยกเขี้ยวใส่แล้วเอ่ยเสียงห้วน

“ก็ไม่ได้ทำอะไรนะคะ ตั้งแต่กลับมาจากมิลานบอสตั้งใจทำงาน

มักมาก ไม่ได้เหลวไหลเลยนะคะ”

เพลิงเมฆาไวยลั่น “มันจะไม่ได้ทำได้ยังไง มันกล้าแอบอ้างชื่อพี่ชายไปทำเรื่องชั่ว จะเจ้าชู้เรตรานไปทั่วก็ไม่มีใครว่า แต่ทำไมไม่ป้องกัน ไปทำลูกสาวชาวบ้านท้องได้ยังไง ไอ้หมาน้อยไร้ความรับผิดชอบ”

เพลิงนทีเถียงกลับ “เดี๋ยวๆ พี่เมฆาใครท้อง ตั้งแต่กลับมาห้องน้ำ ยังไม่ได้แถมสาวเลยนะ”

เสียงหายใจพีตฟาดๆ ราวกระหิงคลั่งดังลุดออกมา

“อ้อ...อยู่ด้วยไอ้ห้องเวร โทร.หาทำไมไม่รับสาย มือถือมีไว้ปาหัวหมาเล่นหรือไง”

คนมือถือเบตหมดแล้วลีมชาร์จโอด “ปาได้ยังไง เครื่องหนึ่งตั้งแพง”

“ไอ้หน้าไร่โรงงานบำบัด ยังกล้ามาตลกนะ บอกมาซิว่าแกไม่ได้คั่วอยู่กับลูกสาว วิลเลียม พอร์ตแมน”

เพลิงนทีคิ้วย่น พี่เมฆารู้ได้ยังไงวะ เขาคล้าตามร่างกาย ลูบหน้าลูบหัวเป็นพัลวัน

พันธิสาถามอย่างสงสัย “บอสโดนด่านะ ไม่ใช่โดนหมามุ่ย จะคันอะไรน้า”

“จะบ้าหรือไง ใครจะคันเพราะถูกด่า ฉันกำลังหาว่ามีเครื่องติดตามตัวที่พี่ฉันฝังไว้ตอนฉันเปลอหรือเปล่า”

เพลิงเมฆาดาลัน “แกอย่าปัญญาอ่อนน ถ้าจะฝังอะไรพรรคั้นฉันฝังระเบิดไว้ดีกว่า ก่อเรื่องมากันกระเบิดทิ้งไปซะ”

“พี่เมฆาใจร้าย น้องน้ำไม่ได้ทำอะไรจริงๆ นะ”

พันธิสาเอ่ยถาม “ว่าแต่คุณเมฆาทราบเรื่องนี้ได้ยังไงคะ”

เพลิงเมฆาระงับอารมณ์โกรธเมื่อรู้สึกแปลกๆ เวลาไอ้ห้องบ้านี้ ก่อเรื่องแล้วถูกจับได้ มันไม่เคยปฏิเสธนี่นา

“แกรู้จัก สการ์เล็ต พอร์ตแมน ไหม”

เพลงนที่ตอบรับตามตรงโดยไม่คิดอะไร “รู้จัก กินข้าวด้วยกัน
เกือบทุกวัน”

“นั่นไง แล้วยังจะโกหก แกนี่...โอ๊ยไม่รู้จะทำอะไรแล้ว ด่ามา
สามสัปดาห์ ไม่มีคำจะด่าแล้วว๊วย”

“แห่มๆ ด่าคำซ้าก็ได้ น่องน้ำไม่นินทาว่าด่าไม่สร้างสรรค์หรอก”

“สร้างสรรค์นรกให้แกอยู่เอาไหม”

พันธุสารีบไกลเกลี้ย เพราะฟังแล้วแปลกๆ “คุณเมฆลดแรงโกรธ
ลงนิดแล้วอธิบายได้ไหมคะว่าเกิดอะไรขึ้น สาเฝ้าบอสตลอด กับ
สการ์เล็ตก็เคยพบ แต่ทั้งคู่แค่คบหาดูใจกันเองคะ ยังไม่มีอะไรเกินเลย
แน่ๆ สามันใจ” พูดกันไม่ถึงเจ็ดประโยคก็แทบชกตาบปาดคอ มีอะไรกัน
นี่คงต้องทางกระแฉจิตแล้ว

พันธุสาแยกเขี้ยวใส่บอสที่สายหน้ารัวๆ ซี่มื่อใส่มือถือทำปาก
พะงาบๆ ไร้เสียงว่า ออย่าแหๆ เธอกระซิบเสียงแผ่ว “เวลานี้มีทางเดียว
คือต้องยอมรับเรื่องสการ์เล็ตแบบบัวไม่ช้ำน้ำไม่ขุ่น ที่คุณเมฆโกรธคง
ต้องมีเหตุผล ปกติบอสคบใครคุณเมฆสนใจที่ไหน เรื่องมาถึงขนาดนี้
จะบอกว่าไม่ได้คบจริงจ้งไม่ได้แล้ว อีกอย่างคุณเมฆไม่น่ารู้เรื่องไบรอัน
หรอก”

เพลงเมฆาเงียบไป เมื่อรู้ว่าไวยวายไปก็ฆ่าไอน้องบ๊าทอนนี้ไม่ได้
รอให้มันอายุหกสิบทำงานไม่ได้ค่อยฆ่าทิ้งก็ยังไม่สาย

“วิลเลียมเป็นคนพูดเองว่าสกายกำลังคบหากับลูกสาวเขา ลูกสาว
เขาไปพบแพทย์เพื่อดูแลเด็ก และฉันก็เห็นภาพถ่ายชัดเจนว่าแกพา
ลูกสาวเขาเข้าไปในแผนกนั้น ว้ายังไง มีอะไรจะแกอีกไหม ฉันมั่นใจว่า
สกายที่วิลเลียมหมายถึงต้องเป็นแกแน่ไอน้องนั่น”

เพลงนที่อธิบายเสียงโอด “ปู่วิลเลียมเข้าใจผิดแน่ ผมกับ
ลูกสาวเขาคบกันจริง ส่วนภาพนั้นผมพอจะเดาได้แล้ว วันนั้นเคต

ปวดท้อง สคาร์เล็ตจึงพาไปพบเพื่อนที่เป็นหมอ แต่เรารีบร้อนจึงเดินเข้าไปผัดแผ่นก ีไครวะมันถ่ายภาพโง่ๆ แบบนั้นไปเฉ จับได้ จะถลกหนังหัวมาปู้ให้หมานอน”

“ถลกหนังหัวแกลึไอน้องน้ำ ถ้าเป็นเรื่องเข้าใจผิดก็รีบไปอธิบายถึงเราจะไม่ต้องพึ่งพิงสถาบันการเงินที่ไหน แต่การทำธุรกิจไม่ใช่เจ้าพ่อมาเพีย ไม่จำเป็นก็อย่าสร้างควมร้าวฉานให้ใคร สังคมมันแคบ เดินแค่สามก้าวก็ชนกันแล้ว เข้าใจที่พูดไหม”

“เข้าใจครับ ว่าแต่พี่เมฆด่ามาตั้งเยอะ จะไม่ขอโทษหน่อยหรือที่เข้าใจผิด”

“ฉันท่าเพราะโมโหไม่ถือเป็นการผิด”

เพลงินที่หาเสียงร้องแรงใส่ “แบบนี้ก็ได้?”

“ใช่ ว่าแต่แกคงไม่ได้หลอกฉันใช่ไหม...ไอน้องน้ำ” เสียงเรียกชื่อเย็นเฉียบจับหัวใจจนเจ้าของชื่อชนลูกเกรียว

“พี่เมฆ น้องน้ำเคยหลอกหลวงพี่น้องหรือ”

เพลงินเมฆอยากยื่นมือไปตบกบาลสักที

“ตอนอายุสิบสอง แกหลอกฉันกับไอ้ลมว่าฟ้าขาดกนอนใกล้ตาย อยู่กลางทางกลับบ้าน ความจริงคือแกล่อเสือออกจากถ้ำแล้วเอาหนังสือไปไปซ่อนใต้เตียงพวกฉัน พอแม่มาสำรวจห้องหาของต้องห้าม ผลคือโดนหวดกันกันทุกคนเพราะแกคิดว่าโดนคนเดียวเดี๋ยวเหงาน้องระยำ”

เพลงินที่หัวเราะสีหน้าชัดเจน “เรื่องเก่าแล้วนะ พี่เมฆลืมๆ ไปเถอะ”

“ไม่ลืมไวย จะเก็บไว้โพยทะเลนาตอนแกมีลูกเมีย แล้วก็อย่าก่อเรื่อง วิลเลียมไม่ใช่ตาแกมีเงินที่แกจะไปคั่วลูกสาวเขาแล้วทิ้งๆ ขว้างๆ เข้าใจที่พยายามอธิบายดีๆ ให้ฟังแล้วใช่ไหม ถ้าหาเรื่องปวดหัวมาให้ แกตายแน่้องรัก”

ตัด...ตัด...ตัด...

“ถ้ารักแล้วตายไม่ต้องรักก็ได้นะ พี่บัว” เพลงหนึ่งที่บันไดจอมือถือซึ่งดับลงแล้ว เขานั่งลงเมื่อนึกได้ว่ายืนตัวเกร็งคุยโทรศัพท์อยู่ตั้งนานไม่รู้ทำไม่เวลาที่เมฆเสียงดัง รุขุมชนในร่างถึงออกอาการหดเกร็งแบบนี้ พันธิสถาถอนใจยาวอย่างโล่งอก “คิดว่ามีเรื่องอะไรร้ายแรง ว่าแต่ใครกันที่แฉเรื่องนี้ให้คุณเมฆรู้”

เพลงนที่ยี่สิบหน้าไปกระซิบบทเลขหา เสียงเบา “แน่ใจนะว่าบริษัทเราไม่ได้เป็นหนี้ธนาคาร”

“จะบ้าหรือไง เงินที่พวกคุณใช้ก่อตั้งบริษัทได้มาจากคุณฟ้าเล่นหุ้น คุณเมฆกับคุณลมออกแบบหุ้นยนต์สุดแฉะให้กองทัพ ส่วนบอสขโมยเงินลงเพลิงมา บริษัทไม่ได้กู้ใครสักดอลลาร์”

เพลงนที่พี่ยกหน้ารับรู้นัยน์ตาปลาบปล้ำ “จะว่าไปมีฉันคนเดียวที่ฉลาด ไม่ต้องปวดหัวกับกระดานหุ้น ไม่ต้องเปลืองสมองคิดค้นหุ้นยนต์สาระแนตัวนั้นไปขาย ชื่นชมๆ คุณธรรมชาติฟ้าซ้าฉลาดเฉลียวแบบฉันนี่ร้อยปีมีคนเดียว”

พันธิสถาลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องด้วยสีหน้าพะอืดพะอม เอ่ยสิ่งใดไม่ออกเพราะไร้ประโยชน์

เพลงนที่มองตามร่างเลขหา แล้วยิ้มมุมปาก แต่สมองกำลังนึกถึงปวีลเสียมว่าคิดจะทำอะไรถึงดีพี่เมฆเข้ามาเฉียวเร็วแบบนี้ เข้าใจเล่นนะตีตรงจุดกลางเมืองเสียด้วย พี่ชายคนโตเป็นคนบังงาน สิ่งใดที่จะเป็นผลกระทบต่องานไม่มีทางมองข้าม หรือปวีลเสียมไม่ปล้ำพี่ฟ้า ตาเฒ่ามันต้องเลอะเลือนแน่

